

ปกคอเสื้อ

ปกคอเสื้อ

ปกคอเสื้อ

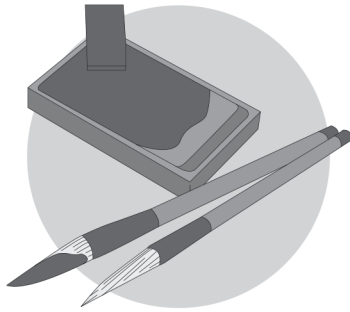
หลักหนี
ความตาย
ของ

ไม้ฝาง

木芳河

PLogytic ธิเยน
mocon 漠咳咳 ภาว
พินพัครั้งที 1

หลักทฤษฎีความตายของมู่ฟางเทอ 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หลังจากห่างหายกันไปนานพอสมควร ครั้งนี้เอเวอรี่ายนานิยายแนวจีนโบราณ ผลงานของนักเขียนชาวไทยกลับมาแนะนำคุณผู้อ่านกันอีกครั้งค่ะ นั่นก็คือเรื่อง 'หลิกหนีความตายของมู่ฟางเหอ' ผลงานจากคุณ 'PLogytic' นั่นเองค่ะ ซึ่งขอบอกเลยว่าเนื้อเรื่องน่าสนใจไม่แพ้ชื่อเรื่องอันน่าสะอึกสะอื้นเลย

เรื่องราวของ 'นิรัช' นักศึกษาหนุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่จับพลัดจับผลูเข้าไปอยู่ในนิยายจีนโบราณ 'มู่ฟางเหอ' ที่เขาได้เห็นในความฝันมีความตายเป็นจุดจบ แต่นิรัชในร่างมู่ฟางเหอไม่อาจให้เป็นเช่นนั้นได้ ดังนั้นจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้เขาในร่างนี้มีชีวิตที่สุขสงบและยืนยาว จะให้เป็นอย่างตอนจบที่เขาอ่านไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากนี้ยังมีบุรุษหนุ่มลึกลับในตรอกเก่าเหม็นอย่าง 'เสวียนหลิน' เจ้าของแมวดำตัวจ้อยที่จะเข้ามาทำให้หัวใจน้อยๆ ของมู่ฟางเหอสั่นไหวอีก

เช่นนี้แล้วมู่ฟางเหอจะดำเนินเรื่องราวให้เป็นไปอย่างไร เชิญร่วมสัมผัสโลกหนังสือที่อวลด้วยกลิ่นอายโรมานติก ดราม่า และความแฟนตาซีด้วยการพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอรี่าย

แนะนำตัวละคร

- * นิรัช นักศึกษาหนุ่มคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่เพิ่งขึ้นมากอยู่ในร่างของ 'มู่ฟางเหอ' มีนิสัยน่าเอ็นดู ว่าเรื่องสดใส ชอบกินอย่างมาก และเป็นนักกีฬา แต่เมื่ออยู่ในร่างมู่ฟางเหอ กลับร่างกายอ่อนแอ
- * มู่ฟางเหอ เป็นตัวละครในหนังสือนิยายเรื่อง 'ล่านำรักบุปผาขาว' เด็กหนุ่มผู้มีใบหน้าน่าเอ็นดู ด้วยความที่ร่างกายบอบบางอ่อนแอจึงไม่ค่อยมีเพื่อนคบหา
- * หวงเสวียนหลิน ชายหนุ่มสภาพซอมซ่อ ทว่าหล่อเหลา รูปร่างสูงใหญ่ ผึ่งผาย มักสวมหน้ากากสีเงินไว้ตลอดเวลา มีท่าทางลึกลับไม่ธรรมดา แต่มักทำตัวยี่วนเจ้าเล่ห์ต่อมู่ฟางเหอ
- * เสี่ยวมี แมวดำของหวงเสวียนหลิน เดิมชื่อมีถง ชมชอบและตามติดมู่ฟางเหอเสียยิ่งกว่าเจ้าของที่แท้จริง

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

จากความฝันสู่โลกนิยาย ชีวิตใหม่ที่ไม่ถูกกล่าวถึง
ชะตาที่ถูกลิขิตให้พบกับจุดจบได้รับโอกาสแก้ไข
ความตายของมู่ฟางเหอคือสิ่งสุดท้ายที่เขาปรารถนา

บทนำ

หิมะตกในหน้าร้อน?

ชายหนุ่มเงยหน้ามองเกล็ดสีขาวร่วงหล่นจากท้องฟ้า สีเทาหม่นของท้องฟ้าในหน้าร้อนเป็นเรื่องผิดปกติ ท้องฟ้าควรจะสว่าง แสงแดดแผดเผาทุกพื้นผิว ทำลายเซลล์ผิวหนังของคนທີ່คิดอย่างกรายออกจากบ้าน

อีกอย่าง...ประเทศไทยไม่มีหิมะไม่ใช่เหรอ

ความฝัน?

อาจจะใช่...คงฝันเหมือนทุกที่ ช่วงนี้เขาฝันแปลกๆ ฝันว่าหลุดไปอีกโลกหนึ่ง โลกที่ย้อนกลับไปช่วงยุคโบราณ มีการต่อสู้และพลังปรมาณ โลกที่แตกต่างจากโลกของเขาอย่างสิ้นเชิง

แต่ละคืนเขาฝันถึงโลกแห่งนั้นซ้ำๆ ฝันต่อเรื่องทุกคำคืนราวกับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และเขากำลังนั่งชมเรื่องราวเหล่านั้น มองดูเหตุการณ์ในฐานะบุคคลที่สาม รับรู้ชีวิตของคนคนหนึ่งผ่านตัวตนอีกฝ่าย ใบหน้าของคนคนนั้นเด่นชัดในความฝัน แต่เมื่อเขาตื่นกลับจำใบหน้านั้นไม่ได้ กลายเป็นแค่ภาพฝันเลื่อนรางซุ่นมัว

ครั้งนี้เขากำลังฝันว่ามองเห็นเหตุการณ์บางอย่าง ตรงหน้ามีต้นไม้ไร้ใบ หิมะเกาะบนกิ่งไม้และกองทับถมบนพื้น ตรงโคนต้นขนาดใหญ่มีร่างหนึ่งนอนอยู่

ชายหนุ่มลั้งเล คิดทบทวนว่าที่นั่นที่ไหน ทุกครั้งที่ฝันเขาจะรู้ด้วยตัวเอง ว่ากำลังมองใคร กำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน เหตุการณ์ก่อนหน้าเกิดอะไรขึ้น

มีความทรงจำของตัวบุคคลคนนั้น เหมือนเขาเป็นพระเจ้าที่สร้างโลกและรู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ณ แดนฝัน

แต่ครั้งนี้เขาไม่รู้อะไรเลย ไม่รู้ว่าทำไมมาอยู่ที่นี้ ร่างที่นอนจมหิมะคือใคร ไม่รู้ว่าทำไมถึงรู้สึกโศกเศร้า...

ทำอย่างไรดี ควรเข้าไปดูดีไหม

ชายหนุ่มมองซ้ายแลขวา รอบด้านมีแต่ป่าสนและต้นไม้แถบเมืองหนาว เนินหิมะที่ยื่นอยู่เป็นพื้นที่โล่ง มีต้นไม้ใหญ่เพียงต้นเดียวเป็นศูนย์กลาง จุดรวมสายตาคือร่างที่นอนแน่นิ่งอย่างเดียวตาย ชายหนุ่มไม่มีทางเลือกนอกจากเดินเข้าไปใกล้ แล้วสำรวจให้แน่ชัดว่าคนคนนี้เป็นใคร

เจ้าของร่างปริศนาสวมชุดเประอะเปื้อน ร่างกายท่อนบนอาบย้อมสีแดงกำไบหน้าขีดเขียวไร้สีเลือด ริมฝีปากแห้งแตกเป็นสีม่วงคล้ำ เส้นผมสีดำยาว ถูกกลบฝังใต้หิมะ

ชายหนุ่มชะงัก ความรู้สึกตกใจและหวาดกลัวจู่โจมภายในอก เขายกมือปิดกั้นเสียงร้องแผ่วเบาในลำคอ ก่อนก้าวถอยหลังอย่างตื่นตระหนก

เขาจำได้...เขาจำคนคนนี้ได้

แม้ยามตื่นจะลืมใบหน้านี้ แต่เมื่อฝันเขาก็กลับจดจำใบหน้านี้ได้เป็นอย่างดี คนคนนี้มีใบหน้าเหมือนเขา ทุกองค์ประกอบบนร่างกายราวกับแกะออกจากแม่พิมพ์เดียวกัน กระทั่งสีผมและส่วนสูง ถ้าบอกว่าเป็นคนเดียวกันก็ไม่มีใครสงสัย แม้อีกฝ่ายจะหลับตาอยู่ แต่เขารู้ว่าคนคนนี้มีนัยน์ตาสีอะไร

นั่นคือสีน้ำตาล สีน้ำตาลที่มีประกายสีทองยามต้องแสงแดด

ชายหนุ่มนั่งลงข้างร่างไร้ลมหายใจ มองใบหน้าที่เหมือนตัวเองด้วยความรู้สึกประหลาด เขาฝันถึงคนคนนี้นานนับเดือน ฝันถึงทุกคืน ความประหลาดใจยามแรกเจอแปรเปลี่ยนเป็นความผูกพัน เขาหวังใยคนคนนี้ คอยให้กำลังใจคนคนนี้ คล้ายกับพี่ชายที่เฝ้าดูการเติบโตของน้องชาย

ทว่าเมื่อคนที่เขามองเห็นผ่านความฝันทุกคืนนอนหมดลมหายใจ อย่างโดดเดี่ยวใต้ต้นไม้ เขาควรรู้สึกอย่างไร

ภายในใจสับสน มีทั้งความเจ็บปวด เศร้าเสียใจ และโกรธ...โกรธใคร

โกรธที่คนคนนี้ตายหรือ อาจใช่ เขาผูกพันกับคนคนนี้ไปแล้ว ยากจะตัดสายใยที่เชื่อมกันเหนียวแน่นระหว่างพวกเขา

ตุ้ม!

เสียงระเบิดดังจากอีกฟากของป่า แรงสั่นสะเทือนทำให้หิมะที่เกาะบนกิ่งร่วงหล่นมาทับถมร่างได้ต้นไม้ ชายหนุ่มโน้มหน้า หันมองทิศทางที่เกิดระเบิด กลุ่มควันและเปลวไฟพวยพุ่งเหนือยอดไม้

ความฝันมักมีสิ่งไม่คาดคิด เขาชินแล้ว...แต่ก็ไม่อาจยับยั้งความรู้สึกภายในใจได้

"คนพวกนั้นทำอะไร" ชายหนุ่มเพ่งมองกลุ่มควันที่ลอยขึ้นฟ้า หูแว่วได้ยินเสียงตะโกนกรีดร้อง เขาก็มองร่างได้หิมะอย่างคาดคั้น "คนพวกนั้นทำอะไรนายทำในนายถึงมาอยู่ที่นี่"

มือที่ลั่นเทาพยายามเกลี้ยหิมะที่เกาะบนหน้าอีกฝ่าย ปิดออกอย่างอ่อนโยน ยลโฉมใบหน้าที่มีเค้าโครงของกรรมพันธุ์ที่ดี เชื้อเกิด...เขาไม่ได้หลงตัวเอง แต่ทั้งเขาและชายคนนี้มีโครงหน้าอ่อนโยนเกลี้ยงเกลา มองแล้วสบายตา อาจไม่หล่อเหลาอย่างดาราที่เห็นในโทรทัศน์แต่อย่างน้อยก็ดึงดูดสายตาคนรอบข้างได้บ้าง

ยิ่งมองยิ่งเหมือนมองดูตัวเองในกระจก เขาอยากเห็นวันที่คนคนนี้มีชีวิตที่ดี ครอบครัวยุติ ความสุขที่ยืนยาว ไม่ต้องทนทุกข์กับความเจ็บปวด

แต่สุดท้ายก็ไม่วันได้เห็น...

คนที่เขาเฝ้ามองเสมอมาหมดโอกาสที่จะมีความสุข...ชั่ววินาที

ความฝันไม่ควรคิดจริงจัง เขารู้ดีแต่ทำไม่ได้ คนคนนี้ก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของเขาไปแล้ว ต่อให้ตื่นจากฝันก็ยังจดจำความรู้สึกได้ขึ้นใจ เหมือนมีส่วนหนึ่งของเขาขาดหายไป วูบโหวง ว่างเปล่า และเดียวดาย

"ไม่เป็นไร นายจะอยู่ในความทรงจำของฉัน จะคงอยู่ตลอดไป" ชายหนุ่มลูบแก้มไร้เลือดฝาด แต่ไม่อาจห้ามอาการสั่น จึงจำต้องถอนมือออกอย่างเสียดแทง

ในความฝันเขาไม่มีความรู้สึกต่อสิ่งไร้ เหตุผลที่มือสั่นเช่นนี้ไม่ใช่เพราะความหนาว แต่เพราะจิตใจได้รับผลกระทบอย่างหนัก เหมือนมีคนเอามิด

กรี๊ดแทงกลางใจ กระซอกสิ่งสำคัญไปจากเขา

ตุ้ม!

ไม่เห็นหรอกว่าเขากำลังเศร้า! ถ้าว่างนักจนมาระเบิดปาเล่นก็ไปทำอย่างอื่น เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อมสิวะ! ต้นไม้ในป่ายังมีประโยชน์มากกว่ามนุษย์พวกนี้อีก!

ตุ้ม!

"โธ่เว้ย!" ชายหนุ่มลุกขึ้น คิดจะไปดูว่าพวกคนเลวพวกไหนมันทำลายความสงบของผืนป่า ทว่าแรงดิ่งที่ขาทางเก่งทำให้เขาหยุดชะงัก ก่อนก้มมองมือขาวซีดที่จับขาทางเก่งไว้

ดวงตาที่ปิดอยู่ลืมขึ้น เบิกโพลงจนเห็นลูกตาที่มีเส้นเลือดเด่นชัด ปากสีม่วงคล้ำเผยออก เสียงแหบแห้งเปล่งคำพูดฟังไม่ได้ศัพท์

อะ...ผีหลอก?!

ผีหลอกในความฝัน!

ชายหนุ่มตัวแข็งทื่อเหมือนโดนแช่แข็ง ได้แต่มองคนที่ควรหมดลมหายใจพยายามเอ่ยบางอย่างกับเขา หลังจากทำใจรวบรวมสติและความกล้าสักพัก ชายหนุ่มก็ข่มความกลัว ย่อตัวลงเพื่อฟังสิ่งที่อีกฝ่ายพูด

"มา..."

"...?" เขาย่อตัวลงอีก ไม่แน่ใจว่าได้ยินอะไร

"มาหาข้า...ข้าต้องการเจ้า"

ใครเขาไปหาผีที่เรียกตัวเองกันเล่า! ต่อให้ผูกพันกันแค่ไหน แต่มาในรูปแบบนี้ก็ไม่เอาละ

ชายหนุ่มไม่ทันได้ขยับถอยหรือพูดอะไรตอบกลับ อีกฝ่ายก็ยื่นมืออีกข้าง มาสัมผัสแก้มแก้ม ชั่ววินาทีนั้นเขารู้สึกถึงไออุ่นที่ส่งผ่านมา ก่อนภาพทุกอย่างจะดับวูบ จมสู่ความมืดและความหนาวเหน็บ

"ฟางเหอ เจ้าจะนอนถึงเมื่อไร ตื่นได้แล้ว"

หนวกหูน่า...

"เจ้าบอกว่าอยากไปตลาดกับข้า ไม่อยากขังตนเองอยู่แต่ในห้อง เหตุใดไม่กระตือรือร้นอย่างปากว่า"

ร่างผอมแห้งบนเตียงไม้ขยับไปมา พลิกตัวหันหลัง ยกมือปิดหูหนีเสียงเรียกนำรำคาญ แต่ผ้าห่มที่ถูกต้องออกพร้อมเสียงบ่นข้างหูทำให้ต้องล้มตาอย่างงัวเงีย

คนบนเตียงขี้ตาพลางหวอด เหลือบมองหญิงวัยกลางคนที่ยื่นเท้าเอวข้างเตียง

แม่บ้านของหอพักมาทำอะไรในห้องเขา มันเป็นที่ส่วนบุคคลไม่ใช่หรือไร เอาลีทรีที่ไหนบุกเข้าห้องคนอื่นกัน แย่ชะมัด สงสัยต้องร้องเรียนเจ้าของหอเสียแล้ว

ว่าแต่...แม่บ้านคนนี้เป็นใคร ไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน

"เมื่อคืนคงแอบอ่านตำราจันดิกตามเคย อย่าคิดว่ามารดาเจ้าไม่รู้ เร็วเข้า! ชินซักซำตลาดจะวายหมด"

มารดา? แม่เขามาเยี่ยมตั้งแต่เมื่อไร จำได้ว่าแม่มีประมุขงานต่างจังหวัดนี่นา

หลังจากหญิงวัยกลางคนออกจากห้องไป คนบนเตียงก็กึ่งตื่นกึ่งหลับ หันศีรษะมองรอบห้องอย่างมึนเบลอ แสงแดดที่ส่องผ่านหน้าต่างแยงตาจนต้องหรี่ตาลง

เมื่อคืนเขาปิดผ้าม่านก่อนนอนไม่ใช่หรือ

เด็กหนุ่มใช้สองมือถ่างตามองรอบตัว ห้องมีขนาดเล็กกว่าหอพักที่เขาอยู่ เครื่องเรือนเป็นไม้ทั้งหมด ทั้งยังมีแค่ไม่กี่ชิ้น ใครเอาของในห้องเขาไปขโมยหรือ?!

หรือเขาแค่ตาฝาดไปเอง? สงสัยเมื่อคืนทำงานหนักจนสมองเบลอล้างหน้าล้างตาลักหน้อยคงดีขึ้น

เสียงเตียงเอี้ยดอัดทำเอาเด็กหนุ่มขมวดคิ้ว สัมผัสผ้าปูที่นอนก็รู้สึกหยาบไม่คุ้นมือ แข็งเกินกว่าจะนอนหลับสบาย เด็กหนุ่มลุกจากเตียง เดินผ่านกระจกทองเหลืองที่วางอยู่บนโต๊ะ เกาสะทอนบนนั้นทำให้เขาหยุดชะงัก

"สมัยนี้มีคนใช้กระจกทองเหลืองด้วยหรือ" เสียงแตกหนุ่มเหมือนเด็กวัยรุ่น

ทำให้สับสนกว่าเดิม เด็กหนุ่มขี้ตาแรงๆ เบิกตามองเงาสะท้อนในกระจก
ลองเปล่งเสียงอีกครั้งเพื่อยืนยันกับตนเอง

เสียงเพ็งแตกหนุ่ม โครงหน้าเล็กดูซูบโทรม ไหนจะมีสองข้างที่ผอม
เกือบเห็นกระดูก สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องปกติ เด็กหนุ่มยกกระจกทองเหลืองขึ้นมา
ส่องใกล้ๆ ภาพเงาสะท้อนที่เห็นทำลายระบบความคิดทั้งหมดอย่างไม่เหลือ
ชิ้นดี

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน?!

1

มู่ฟางเหอ คนในความฝัน

ตลาดยามเช้าครึกครื้นด้วยผู้คน พ่อค้าแม่ค้าเรียกลูกค้าให้แวะเวียนมายังร้านของตน กลิ่นอาหารและสมุนไพรลอยฟุ้งอบอวลทั่วถนนเส้นเล็กที่แออัด เสียงพูดคุยกุณมาไถ่สารทุกข์สุกดิบมีให้ได้ยินตลอดทาง แม้แต่แม่ค้าขายผักยังชักชวนมารดาของเขาสนทนา

"ตาแก่น่ะหรือ เฮอะ! เมื่อคืนเมฆหัวราน้ำประหนึ่งผีดิบจากหลุมศพ ข้าอยากฝังกลบสามีให้รู้แล้วรู้รอด บ้านช่องไม่ดูแล งานการไม่ทำ เวิร์กรรมของข้าโดยแท้ ไม่รู้ชาติก่อนข้าทำกรรมใดไว้ ชาตินี้จึงได้สามีไร้ประโยชน์ ยิ่งกว่าวัชพืชในสวนผัก"

"เจ้าควรเชื่อหมอดูท่านนั้น เขาว่าเจ้าจะดวงตกเรื่องคู่ครอง แต่เจ้าก็ยังดื้อดึงแต่งเข้าบ้านสามี แล้วเป็นอย่างไรเล่า สุดท้ายเจ้าก็ต้องยอมรับในสิ่งที่เจ้าเป็นคนเลือก"

"ข้าเลือกเขาเพราะเมื่อก่อนเขาไม่ใช่คนไร้ประโยชน์เช่นทุกวันนี้ ข้าคิดว่าเขาจะทำให้ข้าไม่ทุกข์ร้อน แต่ที่ไหนได้...บุรุษก็คือบุรุษ เห็นสุราสำคัญกว่าภรรยา"

มู่ฟางเหอกอดตะเกี๋ย ยืนมองมารดาตนกับแม่ค้าขายผักนินทาตาแก่ที่นอนอืดอยู่บ้าน เด็กหนุ่มยืนตรงนี้เกือบสองเค่อ* แล้วแต่ไม่มีที่ท่าว่ามารดาจะยอมผลจากแผงขายผัก ขาผอมแห้งของเขาเริ่มไม่มั่นคง ต้องขยับซ้าย

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

ขยับขาบรรเทาอาการเมื่อยล้า พ่อค้าขายปลาที่อยู่แฉ่งข้างเคียงมองเขา ด้วยสายตาเห็นใจ

คนในโลกนี้กับคนในโลกที่เขาจากมาแทบไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย ยังคงชอบเรื่องซุบซิบนินทา เอ่ยถึงสามีบ้านนั้นภรรยาบ้านนี้และเพื่อนข้างบ้าน "เข้าไปแฉ่งซาลาเปาตรงนั้นได้หรือไม่"

มารดาหันมาพยักหน้าเชิงอนุญาต ก่อนหันกลับไปหัวเราะกับแม่ค้าขายผัก พวกผู้หญิงที่นี้ช่างเฝ้าที่ยิ่งกว่าพวกผู้หญิงในมหาวิทยาลัยของเขาเสียอีก เด็กหนุ่มยกยิ้มอ่อนใจ ก่อนกอดตะกร้าที่มีวัตถุขี้ขางใน เเดินแทรกฝูงชนอย่างระมัดระวัง

ถ้าเขาผลอสะดุดล้มมีหวังร่างกายผอมแห้งนี้คงมีรอยฟกช้ำแน่ เจ้าของร่างเดิมไม่ค่อยแข็งแรง ร่างกายจึงน่าเวทนาเช่นนี้ แต่ชนิดล้มผัดสน้อยก็เกิดรอยงายตาย

ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาในโลกนี้ความทรงจำของเจ้าของร่างเดิมก็ไหลย้อนเข้ามา ฉายวนเป็นฉากอย่างซ้ำๆ ทำให้อาการปวดหัวไม่รุนแรงนัก ระยะเวลาที่ตามมารดามาจ่ายตลาด เขาก็ทบทวนความทรงจำไปพลางมองสภาพแวดล้อมที่นี้ไปพลาง

โลกแห่งนี้คล้ายยุคจีนโบราณที่เห็นในภาพยนตร์หลายเรื่อง บ้านเรือนในโลกนี้เหมือนเมืองโบราณที่เขาเคยไปเที่ยวที่ประเทศจีน อีกทั้งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายยังเป็นยุคเก่า สำเนียงจีนโบราณเป็นสิ่งยืนยันว่าเขาอยู่ท่ามกลางวัฒนธรรมสมัยก่อน

ที่แรกสงสัยว่าเหตุใดเขาเข้าใจภาษาจีน ทั้งที่เขาไม่มีทักษะด้านภาษาจีนเลยสักนิด แต่เมื่อพิจารณาอย่างรอบคอบก็เข้าใจทันที เพราะร่างที่เขาสิงอยู่ตอนนี้เป็นคนของที่นี่ วิญญาณคนนอกอย่างเขาจึงพลอยเข้าใจภาษาไปด้วย

เจ้าของร่างเดิมมีนามว่า 'มู่ฟางเหอ' อายุสิบเจ็ดหนาว ร่างกายผ่ายผอมราวกับคนป่วยระยะร้ายแรง เนื้อหนังมังสาขางน้อยนิด กลัวว่าจะปะลิวหายตามลมหากวันใดลมแรง แต่เสื้อผ้ากลางเก่ากลางใหม่กับเรือนผมสีดำที่หวีเรียบร้อยทำให้ดูไม่เหมือนเด็กกอดอยากข้างถนน

โชคดีที่กรรมพันธุ์ของบิดาไม่ใช่คนรูปร่างเตี้ย ดังนั้นบุตรจึงได้ส่วนดีมาด้วย ไม่แคะแค้นเหมือนคนขาดสารอาหาร ถ้าเพิ่มน้ำหนักอีกสักหน่อยคงดูดีไม่น้อย

มูฟางเหอเป็นบุตรคนที่สองของสกุลมูบิดาเป็นพ่อค้าขายฟืนชื่อว่า 'มูอิ๋นหลิว' รูปร่างสูงใหญ่มีไขมันส่วนเกินลงพุง ยามว่างบิดาจะใช้ไม้มาทำเครื่องเรือนชิ้นใหม่ทดแทนเครื่องเรือนที่ชำรุดผุพัง เตียงที่มูฟางเหอใช้นอนก็เป็นผลงานของบิดา

ฐานะของสกุลมูไม่ร่ำรวยแต่ก็ไม่ขัดสน เรือนไม้สองชั้น มีลานดินสำหรับผ่าฟืน กองฟืนทั้งหมดจัดเก็บในห้องเก็บฟืนหลังบ้าน ทุกพื้นที่สะอาดสะอ้านด้วยฝีมือมารดา นางไม่ต้องการให้บุตรชายอยู่บ้านสกปรกเลอะเทอะ เพราะเกรงว่าเขาจะป่วยหนัก

มารดาของมูฟางเหอแซ่ฉิง นามว่าอัน คนเดียวกับหญิงวัยกลางคนที่ปลุกเขาตอนเช้า นางตัวเล็ก แต่เรียวแรงไม่เล็กอย่างขนาดตัว สามารถช่วยสามีผ่าฟืนได้หากวันใดสามีปวดหลัง แข็งแกร่งกว่ามูฟางเหอที่เป็นบุรุษเสียอีก แต่จะทำอันใดได้ มูฟางเหออ่อนแอเกินไป แค่คักน้ำใส่โถงหลังบ้านก็เกือบลมจับหลายครั้ง

นอกจากนี้มูฟางเหอยังมีพี่สาวคนหนึ่งชื่อ 'มูจางลี่' เกิดก่อนเขาหลายปี เมื่อนางพ้นวัยปักปันสองปีก็แต่งเข้าตระกูลพ่อค้า อาศัยอยู่บ้านสามีที่เมืองชายทะเล นางเป็นสุหยินที่ปกครองดูแลทุกอย่างในบ้าน รวมถึงอนุภรรยาสองคนของสามี

ถ้าเป็นปกติเช่นครอบครัวอื่นสุหยินและอนุภรรยาไม่มีทางอยู่ร่วมกันได้ แต่มูจางลี่กลับปราบพยศ ดึงอนุทั้งสองเป็นพวกตน คอยปรามสามียามออกนอกถิ่นนอกทาง

พี่สาวทั้งฉลาดและแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ ผิดกับน้องชายที่หิบบจับสิ่งใดเป็นต้องมือไม้สั่นทุกที

อ่อนแอ...อ่อนแอเกินไป คนที่เคยเป็นนักกีฬาสมัยมัธยมอย่างเขาอดรู้สึกเวทนาตนเองและเจ้าของร่างเดิมอย่างมูฟางเหอไม่ได้

ทว่ามูฟางเหอที่เขาเคยฝันถึงได้จากไปแล้ว วิญญาณในร่างนี้มีแค่เขา...

เขาที่มาจากอีกโลก ชีวิตต่อจากนี้มีเพียงเขาที่ต้องเผชิญและแบกรับ

ไม่รู้เทพองค์ใดกลั่นแกล้ง ดึงวิญญาณ 'นิรัช' นักศึกษาตัวน้อยๆ คณะศิลปกรรมศาสตร์มาดีใส่ร่างมูฟวงเหอในโลกนี้ อีกทั้งยังเป็นช่วงเวลา ก่อนที่มูฟวงเหอจะสิ้นใจ

หรือเทพองค์นั้นต้องการให้เขาแก้ไขโชคชะตาของมูฟวงเหอ? ดูท่าความคิดนี้จะเป็นไปได้ที่สุด

ร่างของเขาในโลกก่อนอาจนอนไหลตายไปแล้ว เนื่องจากเขาโหมทำงานหนักติดต่อกันทั้งสัปดาห์ไม่ได้หลับแม้แต่ตื่นเดียว มีความเป็นไปได้ว่าระบบร่างกายคงทนไม่ไหว ผลักไสวิญญาณของเขาออกจากร่าง จากนั้นเทพสักองค์ก็พาเขามาที่นี่ ทุกอย่างดูประจวบเหมาะจะเหมือนอยู่ในแผนการของเทพแห่งโชคชะตา

เยี่ยมไปเลย...

เยี่ยมไปเลยบ้านท่านเทพสิ!

เมื่อนึกถึงมารดาของเขากับน้องชายที่อยู่โลกนั้น นิรัชก็อดปวดร้าวในใจไม่ได้ เขาจากมากะทันหัน ไม่มีโอกาสจะบอกลาด้วยซ้ำ หวังว่าคนทางนั้นจะไม่ทุกข์ใจกับความตายของเขานานนัก เขาอยากให้ครอบครัวใช้ชีวิตต่อไปปล่อยวาง และไม่จมปลักกับความโศกเศร้า

อย่างน้อยเขาก็ไม่มีห่วง ครอบครัวไม่ได้ขาดสนหรือเดือดร้อนอะไร มารดาสุขภาพแข็งแรง เป็นหญิงแกร่งที่เลี้ยงดูครอบครัวมาเป็นสิบปี เขาหวังว่ามารดาจะไม่ร้องไห้เรื่องเขามากเกินไป

น้องชายที่อายุห่างกันสามปีก็กำลังจะเข้ามหาวิทยาลัย เป็นว่าที่สัตวแพทย์ฝีมือดี เด็กฉลาดแสนเก่งจากคนนั้นจะต้องมีอนาคตที่สดใสรออยู่แน่นอน

นิรัชคิดว่าเขาสามารถใช้ชีวิตในโลกนี้อย่างหมดห่วง ไม่มีเรื่องค้างคาใจสามารถปล่อยวาง แม้ยังเสียใจที่แยกจากครอบครัว แต่เขาจะต้องมีสติคอยมองสถานการณ์ปัจจุบัน คิดว่าควรทำอย่างไรเพื่อไม่ให้จบชีวิตเหมือนมูฟวงเหอคนเก่า

สิ่งที่เกิดขึ้นแล้วไม่อาจย้อนคืน เขาในตอนนี่คือมูฟางเหอ จะมัวจมกับอดีตไม่ได้ ต้องมีชีวิตต่อไปในฐานะมูฟางเหอ เป็นบุตรที่ตีของมูอี้หลิวและจิงอัน เป็นน้องชายที่ตีของพี่สาว และที่สำคัญที่สุดคือสืบหาความจริงเกี่ยวกับความตายของมูฟางเหอ เขาเชื่อว่าจากการตายที่เห็นในฝันต้องมีบางอย่างอยู่เบื้องหลัง

ปึก!

"เดินมองทางหน่อยเจ้าหนู!"

"ขอภัยขอรับ" มีคนชนเด็กหนุ่มเกือบบงายหลัง ชายแก่คนหนึ่งคว้าจับแขนเขาไว้ทัน ไม่เช่นนั้นสะโพกเด็กหนุ่มคงกระแทกพื้นจนช้ำเขียว

"ไฉ่หย่า! ไยเจ้าจึงผอมมอย่างนี้ ข้าวตกถึงท้องบ้างหรือไม่" ชายแก่มองมูฟางเหอแล้วส่ายหน้าอย่างเศร้าใจ "เอาไป ขำแบ่งซาลาเปาให้ลูกหนึ่ง"

มูฟางเหอกะพริบตาแงง สภาพเขาเหมือนเด็กอดอยากไม่มีอันจะกินหรือไร

"ไม่เป็นไรขอรับ ท่านตาเก็บไว้เถิด" อย่างไม่รู้ต้องรักษาภาพลักษณ์เด็กหนุ่มหน้าซื่อไว้ก่อน รับของคนอื่นมาง่าย ๆ คงดูไม่ตื่นัก

"ข้ามีอีกเยอะ เจ้าอย่าได้เกรงใจ" ชายแก่ยึดซาลาเปาใส่มือเด็กหนุ่มก่อนมองตะกร้าที่มีแต่ผักและปลาของมูฟางเหอ "เจ้าต้องกินเนื้อเยอะ ๆ คราวหน้าคราวหลังก็เดินระวังหน่อย ร่างกายเจ้าดูอ่อนแอกว่าข้าเสียอีก ล้มครั้งเดียวมีหวังกระดูกหักเป็นแน่"

"ขอบคุณท่านตา ข้าจะระวังตัวมากกว่านี้" แม้จะอับอายในความอ่อนแอของตนแต่มูฟางเหอก็รับน้ำใจ เขาก็มหัวให้ชายแก่เล็กน้อย ก่อนเดินกลับไปหา มารดา

ใต้ของฟรีด้วยล่ะ!

นิสัยของนิรัชกับมูฟางเหอแทบไม่ต่างกันมากนัก ดังนั้นเขาจึงไม่ต้องแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นเป็นมูฟางเหอ แค่เป็นตัวของตัวเองก็ทำให้มูอี้หลิวกับจิงอันเชื่อสนิทใจ

จิงอันคุยกับแม่ค้าขายผักเสร็จแล้ว นางซื้อเนื้ออีกเล็กน้อย จากนั้นพา

มู่ฟางเหอเดินอ้อมตลาด หลีกเลี้ยงผู้คนแออัด บ้านสกุลมู่อยู่ห่างจากตลาดไม่ไกล เดินทำไม่นานจะเห็นป้ายร้านและได้ยินเสียงผ้าฟืนของบิดา

ทว่าวันนี้คนจ่ายตลาดเยอะเป็นพิเศษ กว่าจะพ้นเขตตลาดก็เสียเวลาเกือบหนึ่งเคอ ตรอกเล็กข้างถนนมีเสียงแปลกๆ เล็ดลอดออกมา มารดาเร่งให้เขาเดินผ่าน นางกลัวว่าจะเจอโจรลักปล้นหรือกลุ่มคนอันธพาล

มู่ฟางเหอกอดกระชับตะกร้าผักที่มีซาลาเปาวางแหมะบนผักอีกที่พลางเร่งฝีเท้าให้ความเร็วเท่ามารดา

"เมี้ยว"

"หือ?" มู่ฟางเหอหยุดชะงัก ก่อนเหลือบมองตรอกด้านข้างอย่างสงสัย

เสียงร้องของแมวดังอีกครั้ง ฟังดูคล้ายแมวด้วนนั้นได้รับบาดเจ็บหรือไม่ก็กำลังหิวโซ มู่ฟางเหอคิดจะบอกมารดาแต่นางกลับเดินลิวไปไกล แม้จะเรียกก็คงไม่ได้ยิน เด็กหนุ่มจึงตัดสินใจเดินไปดูเพียงลำพัง ตรอกค่อนข้างมืดแต่ยังพอมองเห็นอยู่ มู่ฟางเหอพบว่านอกจากแมวดำตัวจ้อยยังมีใครคนหนึ่งนอนอยู่ด้วย

ร่างสูงใหญ่ในชุดคลุมสีดำเก่าๆ นอนตัวคุดคู้ข้างถังไม้ที่แตกหัก แมวดำตัวหนึ่งซุกอยู่ในอ้อมแขน มันเงยหน้ามองมู่ฟางเหอ ร้องเสียงแหบแห้งคล้ายกำลังหิว ดวงตากลมสีดำพ่นจ้องเด็กหนุ่มตาแป๋ว ตรงคอมมีผ้าสีเหลืองผูกไว้ ทำให้มันดูน่ารักน่าชังเหมือนเด็กน้อย

คนรักสัตว์อย่างนิรโทษแทบไม่ต้องคิด เขาเดินไปกะหล่ำปลีวางบนพื้น ก่อนนำซาลาเปาลูกเล็กวางข้างบนอีกที จะได้ไม่เปื้อนดินเปื้อนสิ่งสกปรก

"เฮ้านี้ ข้าให้"

แมวน้อยขยับจมูก มันได้กลิ่นอาหารจึงร้อง "เมี้ยว" เรียกชายร่างสูงทำนองว่า 'มีมนุษย์เอาจอกินมาให้เราด้วย'

มู่ฟางเหอไม่อยู่รอดว่าชายร่างสูงจะตื่นขึ้นมาหรือไม่ เด็กหนุ่มรีบหันหลังกลับเมื่อมารดาตะโกนเรียกชื่อเขา

"ฟางเหอ! รีบมาเร็ว ท่านพ่อเจ้ารอกินข้าวอยู่นะ"

"ข้ากำลังไป"

เด็กหนุ่มสาวทำห่างจากตรอก เริงร่าเพียงไม่กี่ก้าวก็เริ่มเหนื่อย สุดท้ายก็ยืนพักหายใจครู่หนึ่งก่อนเดินต่อ

หลังเด็กหนุ่มกับมารดาเลี้ยวตรงมุมถนน ร่างสูงในชุดคลุมซอมซอกก็ลืมหูลืมตาขึ้น จ้องมองกะหล่ำปลีกับซาลาเปา แมวน้อยเดินวนรอบซาลาเปาพาลงสูดดมกลิ่นว่ากินได้หรือไม่ มันร้องเรียกชายหนุ่มด้วยดวงตาเป็นประกาย

มือหนาซึ่งมีคราบเลือดแห้งกรังหิบบซาลาเปาขึ้นมา แบ่งออกเป็นสองส่วน วางครึ่งหนึ่งบนใบกะหล่ำปลีให้แมวน้อยลืมหูลืม ส่วนตัวเองกัดซาลาเปาอีกครั้ง เมื่อไม่รู้สึกรังยาพิษจึงส่งซาลาเปาที่เหลือเข้าปาก ก่อนผูกคอตายลงอ้อมแมวดำไว้ในอ้อมแขน แล้วทั้งสองก็เร็นกายหายไปจากตรอกทิ้งไว้เพียงใบกะหล่ำปลีที่มีเศษซาลาเปาหลงเหลืออยู่

ผ่านมาเกือบครึ่งเดือนตั้งแต่ใช้ชีวิตในฐานะมูฟวี่เทอ เขาช่วยบิดาคูแลร้าน ช่วยมารดาทำอาหารและทำงานบ้านเท่าที่ร่างกายจะอำนวย

มูฟวี่เทอถือตะกร้าสานเดินไปท้ายหมู่บ้าน มารดาอยากได้ดอกไม้มาใส่แจกันในห้องนอน เด็กหนุ่มจึงอาสาไปเด็ดมาให้ ถือโอกาสเดินเล่นข้างนอก ซึมซับกลิ่นอายยุคโบราณ สำนวณวิถีชีวิตชาวบ้านและการละเล่นของเด็กๆ ในยุคสมัยนี้

ร่างผอมบางนั่งยองใต้ต้นไม้ ตะกร้ามีดอกไม้สีชมพูจำนวนหนึ่ง เขาเก็บดอกไม้เสร็จแล้ว แต่เลือกนั่งเล่นรับลม ไม่รีบร้อนกลับบ้าน ขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสามวันก่อน

สามวันก่อนความทรงจำในส่วนลึกผุดขึ้นมา ไม่ใช่ความทรงจำของมูฟวี่เทอ แต่เป็นของนิรัช เขาจำได้ว่าหนึ่งในสาเหตุที่เขาฝันถึงมูฟวี่เทอคือหนังสือเล่มหนึ่งที่เพื่อนในคณะแนะนำ ช่วงนั้นเขาคอนข้างว่างจึงยืมหนังสือจากเพื่อนมาอ่านฆ่าเวลา

หนังสือเล่มหนาปกสีขาวยาวแนวยุทธภพ เขาใช้เวลาเสาร์อาทิตย์อ่านนิยายจำนวนสี่ร้อยหน้าจนจบ หลังคืนหนังสือเพื่อนไปเขาก็ฝันถึงมูฟวี่เทอซึ่งเป็นตัวละครในนิยายเรื่อง 'ล่านารักบุปผาขาว' นิยายที่ค่อนข้างโด่งดังในขณะนั้น

มู่ฟางเหอเป็นตัวประกอบที่ไม่มีบทบาท ไม่สำคัญหรือโดดเด่นเท่าตัวเอก แต่เขากลับผันถึงมู่ฟางเหอเสียอย่างนั้น แม้จะสงสัยว่าเหตุใดอีกฝ่ายจึงมีหน้าตาเหมือนเขา แต่สุดท้ายก็เลือกปิดความกังวลออกไป ไม่อยากคิดมากเพราะเห็นว่ามันเป็นแค่ฝัน

ในความฝันนอกจากมู่ฟางเหอ เขายังเห็นตัวละครอื่นใน 'ลำนารักบุปผาขาว' ตัวละครเหล่านี้มีบทบาทตรงตามที่เขียนไว้ในนิยาย มู่ฟางเหอเคยพบหน้าตัวเอกฝ่ายชายและหญิง แต่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ เป็นแค่ชาวบ้านจืดจางในฉากสำคัญหลายฉาก

ตอนนี้รัชกาลังแสดงบทบาทตัวประกอบอย่าง 'มู่ฟางเหอ' ผู้เจอเหตุการณ์ที่มีเหล่าตัวละครหลักออกมาโลดแล่นตามพล็อตนิยาย

เขาคงต้องเป็นคนเฝ้าดูพวกตัวละครหลักเหมือนอย่างที่มีมู่ฟางเหอคนเก่าทำ แล้วจากนั้นล่ะ?

เด็กหนุ่มเมงหย่นามองท้องฟ้าสีคราม คิ้วบางขมวดมุ่น คำถามมากมายผุดเต็มหัว ทำไมเขาผันถึงมู่ฟางเหอ ทำไมเขาข้ามมายังโลกนี้ ฉากการตายของมู่ฟางเหอจะมาถึงเมื่อไร เขาจะหลีกเลี่ยงจากมันได้หรือไม่

ความทรงจำตลกคั่งของมู่ฟางเหอทำให้รู้ว่ามู่ฟางเหอจะตายช่วงเหตุวุ่นวายระหว่างแคว้น ก่อนสิ้นฤดูเหมันต์ ก่อนสงครามจะปะทุแล้วทำลายชีวิตผู้คนในเขตสู้รบ ก่อนฉากสุดท้ายระหว่างพระเอกกับตัวร้าย ทุกอย่างจะเกิดขึ้นในตอนท้ายของนิยาย

ยังคงยึดเจอบางต้น เขายังไม่เห็นหนทางแก้ไข คงมีแต่สวรรค์ที่รู้คำตอบ...

"เมี้ยว"

นัยน์ตาสีน้ำตาลดวงมอมแมวดำที่กระโดดออกมาจากพุ่มไม้หนึ่งมนุษย์หนึ่งสัตว์ขนปุยต่างสบตากันเนิ่นนาน ก่อนสิ่งมีชีวิตเล็กจ้อยจะก้าวเท้าเข้าหาเด็กหนุ่ม

"เจ้า...แมวดูที่ตรอกวันนั้น?" เขาจำผ้าสีเหลืองที่คอของมันได้

"เมี้ยว!" มันตอบรับ เซ็ดคอขึ้นราวกับบอกว่า 'ใช่แล้ว! ข้าคือแมวที่'

ส่งางามตัวนั้น'

มูฟางเหอยื่นมือไปหา แมวดำกำมดมมือเขาก่อนเลียปลายนิ้วสองสามที สัมผัสสากของลิ้นแมวทำให้จ๊กจ๊ก เด็กหนุ่มถือวิสาสะอุ้มเจ้าตัวเล็กขึ้นมา ในระดับสายตา

"ออกมาเล่นใกล้จ้ง เจ้าของไปที่ใดเสียเล่า" ชายชอมซ่อที่เขาเห็นในตรอก ต้องเป็นเจ้าของแมวอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นแมวคงไม่นอนขดตัวในอ้อมแขน ชายคนนั้น

"เหมี่ยว"

"ข้าฟังภาษาแมวไม่ออกหรอกนะ"

"เหมี่ยว?"

"นำเสียดายที่ข้าไม่ได้พกอาหารมาด้วย เจ้าหิวหรือไม่"

มันยกอุ้งเท้าแตะคางเด็กหนุ่ม

"กำลังอ่อนข้าอยู่หรือ นำรัจจ้งเลย" เขายกยิ้มพลางจุมพิตอุ้งเท้าสีดำ อย่างไม่นึกถึงเกี้ยวไม่ว่าแมวตัวนี้จะเหยียบย่ำดินสกปรกเพียงใด เขาก็ยังรู้สึกเอ็นดู

แมวดำดีดตัวออกจากมือเด็กหนุ่ม เดินไปหยุดตรงพุ่มไม้ ก่อนเอี้ยวคอมองมูฟางเหอ

"อะไรหรือ"

"เหมี่ยว" มันร้องเรียกเหมี่ยวๆ คล้ายกำลังเชิญชวนเด็กหนุ่มให้ตามมันไป

"เจ้าจะพาข้าไปที่ใด"

มูฟางเหอเดินตามก้นเจ้าแมวน้อย หูได้ยินเสียงน้ำไหลจากที่ไกลๆ พอเดินอีกสักพักก็เห็นธารน้ำสายเล็กไหลบอยู่หลังพุ่มไม้ แมวดำกระโดดไปอยู่บนโขดหินริมธารน้ำ ร้องเรียกมูฟางเหอให้มาหามัน

เด็กหนุ่มเดินไปหาอย่างงุนงง ก่อนสะดุ้งตกใจเมื่อเห็นร่างสูงในชุดคลุมสีดำ ภาพจำเมื่อวันที่เจออีกฝ่ายครั้งแรกผุดขึ้นในหัว เขาจำได้ว่าสภาพอีกฝ่ายดูดีกว่านี้ แต่ในวันนั้นดูชอมซ่อเพียงใด วันนี้อย่างดูชอมซ่อมากกว่าเดิมหลายเท่า ดาบสีดำตอกอยู่ข้างกาย

เจ้าแมวพาเขามาหาเจ้านายมันอย่างนั้นหรือ

มู่ฟางเหอนั่งคุกเข่าห่างจากชายซอมซ่อ ไม่กล้าเข้าใกล้ กลัวว่าอีกฝ่ายจะตื่นมาเอาดาบฟันคอเขา บางทีชายคนนี้อาจเป็นทหารหรืออาจเป็นนักโทษที่หลบหนีจากที่ใดสักแห่ง ชูดสีดำเปื้อนคราบดินและเลือดที่แห้งจนกลืนไปกับเนื้อผ้า

เขาควรทำอย่างไร พาชชายคนนี้ไปทำแผลที่บ้าน? 'ไม่ได้...เขาจะพาคนแปลกหน้าไปที่บ้านได้อย่างไร เกิดกลางดึกลุกขึ้นมาฆ่าครอบครัวเขาเล่า

"เมื่อย" แมวดำถูโลสซี่ข้างชายในชุดดำ ก่อนหันมองมู่ฟางเหอ แลดูออกอ้อนอยู่ในที่ว่า 'ช่วยเจ้านายข้าด้วย เขาบาดเจ็บ ใกล้จะตายแล้ว'

อ่า...เจอสายตาดานาสงสารแบบนี้ มู่ฟางเหอจะทำใจแข็งได้นานเท่าใดกัน

"ท่าน...ท่านได้ยินข้าหรือไม่" เขาลองยื่นมือไปสะกิด แต่ก็ไร้ปฏิกิริยาตอบกลับ

ถึงจะหวาดกลัวดาบกับคราบเลือด แต่เด็กหนุ่มก็เขยิบเข้าไปใกล้อีกฝ่าย ยื่นมือเขย่าหัวไหล่พยายามเรียกสองสามครั้ง แต่ดูท่าจะหมดสติอย่างสิ้นเชิง ครั้งก่อนอีกฝ่ายนอนในมูมมิดจึงยากสังเกตเห็น แต่คราวนี้มู่ฟางเหอสามารถเห็นหน้าอีกฝ่ายได้ชัดเจน ติดอยู่ตรงหน้ากากที่ปิดใบหน้าครึ่งบนไว้ จึงเห็นแต่จมูกกับปาก ข้างแก้มมีคราบเลือด ดูท่าจะกระเซ็นมาโดนตอขณะชอกได้ใครสักคน

เขาพยายามนึกบททวนว่าคนคนนี้อาจปรากฏตัวในฝันบ้างหรือไม่ จะถือวิสาสะดึงหน้ากากออกก็กลัวว่าอีกฝ่ายจะสะดุ้งตื่นแล้วบีบคอเขา

ถ้าเกิดเป็นตัวร้ายในนิยายล่ะ?

เอ...ตัวร้ายไหล่ออกมาพร้อมพระเอกนี่นา อีกทั้งจากนั้นก็ไม่ใช่ที่นี่ด้วย แต่เป็นฉากในตลาดต่างหาก หรือว่าคนคนนี้เป็นหนึ่งในตัวประกอบสักคน?

คนสวมหน้ากากในเรื่องก็มีน้อยคน โดดเด่นที่สุดคือตัวร้ายจากแคว้นข้างเคียง ผู้ทำสงครามกับแคว้นของพระเอก ราศีตัวร้ายในนิยายมีสูงส่ง มีความเป็นชนชั้นสูง จะมานอนแอ้งแม้งตรงนี้ก็คงไม่ใช่

เด็กหนุ่มครุ่นคิด อืม...ก็แค่ตัวประกอบเท่านั้นแหละ อย่าคิดให้ปวดหัวเลย

"แต่จะปล่อยไว้ก็ไม่ได้ ทำอย่างไรดีนะ" ร่างกายเขาอ่อนแอเช่นนั้น อย่าหวังว่าจะแบกชายชอมซ้อไปถึงบ้าน แค่ออกแรงยกชายหนุ่มขึ้นก็เกรงว่ากระดูกแขนจะหักเสียก่อน

เสื้อผ้าของชายหนุ่มฉีกขาดตรงช่วงท้อง มีคราบสีเข้มคล้ายเลือดแห้งกรัง คาดว่าโดนของมีคมทำร้ายมาก่อนหน้านี้ เห็นรอยแผลบๆ แวมๆ ผ่านรอยแยกของผ้า แต่ปากแผลปิดแล้ว ไม่มีเลือดไหลซึม แล้วโยนบุรุษผู้นี้ยังสลบไสลอยู่อีกเล่า

มูฟางเหอเก็บผลไม้ป่าข้างทางมากองตรงหน้าชายหนุ่ม

"ข้าจะกลับไปเอายา บางที่ท่านอาจมีแผลในร่มผ้าที่ข้ามองไม่เห็น ถ้าท่านตื่นก็กินผลไม้รองท้องก่อน ข้าจะหาอาหารในครีวมาให้" แม้ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะได้ยินหรือไม่ แต่ก็พูดทิ้งท้ายโดยไม่ลืมกำชับแมวดำด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ดูแลเจ้านายของเจ้าให้ดี อย่าให้ไหลตกน้ำ ข้าจะรีบกลับมา"

มูฟางเหอไม่รู้ว่าเมื่อเขาเดินทิ้งห่างออกมา ชายที่คิดว่าหมดสติกลับลืมตาขึ้นมามองแผ่นหลังเด็กหนุ่มไปจนลับสายตา

2

นางเอกเล่นตามบท แต่เขามีบทด้วยหรือ

มารดาถามว่าจะเอาตลับยาไปให้ใคร มู่ฟางเหอตตอบว่ามีคนบาดเจ็บ มารดาไม่ว่าอะไร นางอยากไปกับเขาด้วย แต่ต้องเฝ้าหน้าร้านระหว่างที่สามี กำลังผ่าฟันหลังร้าน จึงบอกให้มู่ฟางเหอตคนบาดเจ็บไปโรงหมอล้ออาการหนัก ทว่าก็กลับคำเมื่อนึกได้ว่าลูกชายตนไม่มีแรงจะแบกคน

"ตามคนแถวนั้นมาช่วยเถิด ข้ากลัวเจ้าทำแขนตนเองหัก"

มู่ฟางเหอยิ้มรับคำอย่างว่าง่าย "เข้าใจแล้ว"

หลังเตรียมทุกอย่างที่คิดว่าจำเป็นเสร็จมู่ฟางเหอก็กลับไปที่ริมธาร แมวดำ นอนขดตัวข้างเจ้าของ ผลไม้ที่เด็กหนุ่มเก็บมาวางไว้มีบางลูกหายไป แม้จะ แปลกใจ แต่เขาก็ปิดความสงสัยทิ้ง บางทีแมวอาจทำผลไม้ตกลงไปในน้ำก็ได้

"ข้าเอายากับเนื้อปลาไปด้วย" ปากบอกคนหมดสติ มีอวาทกระบอกไม้ไผ่ ข้างชายหนุ่ม ก่อนแกะห่อปลาให้แมวน้อยที่จ้องเขม็ง

"เหมียว?" มันร้องถาม กลืนปลาหอมเข้ายั่ววน มันอยากลิ้มลองสักคำ หากเด็กหนุ่มอนุญาต

"ของเจ้า" เขาอนุญาต "กินเสีย"

เห็นเจ้าแมวตัวเล็กเชื้อฟุ้งมู่ฟางเหอก็กว้างใจ ก่อนหันไปสำรวจชายหนุ่ม อีกครั้ง เมื่อเขามองพลาดบางจุด ทว่าจนแล้วจนรอดก็ไม่เห็นแผลบนร่างกาย ภายนอก คงเป็นแผลในร่มผ้าอย่างที่คาดเดา แต่เขาจะไม่เปิดเสื้อผ้าคนอื่น เพื่อทายาหรือกระนะ เขายังมีมารยาทและวางอายุอยู่

"ถ้านายเจ้านั้นแล้ว บอกให้เขาททายด้วย" สูดทำยก็ฝากฝังกับแมวก่อนวางดัลบยาไว้ข้างกระบอกรน้ำ "ข้าต้องกลับแล้ว เจ้าอย่าไปที่ใดไกลเล่า"

"เม็ยว"

มูฟวี่เทอถือว่านันคือคำตอบรับ ข้าเล็องมองชายชุดดำครั้งสุดท้ายก่อนหันหลังกลับ ระหว่างเดินเรื่อยเปื่อยตามทางก็ทบทวนความทรงจำ แม้อยากรู้ว่าชายชอมช่อเป็นใคร แต่ตราบใดที่ไมรู้ชื่ออีกฝ่าย เขาก็จนปัญญาจะนึกออก

นับจากวันที่เขาเจอชายแปลกหน้าชุดดำ แต่ละวันก็ผ่านไปอย่างเรียบง่าย ไม่มีเรื่องน่าตื่นเต้น ยังไม่ถึงช่วงที่ตัวเอกของนิยายจะปรากฏตัว ดังนั้นมูฟวี่เทอจึงไม่ร้อนใจ ใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างระมัดระวัง หมั่นดูแลสุขภาพและตอบแทนคุณบิดามารดาของร่างนี้

ตื่นเข้ามาจ่ายตลาดกับมารดา ช่วยงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ อาศัยฝึกปากพูดคุยกับลูกค้า โดยเฉพาะคนเฒ่าคนแก่ที่เอ็นดูเด็กหนุ่มเป็นทุนเดิม ความประทับใจในตัวเขาเพิ่มขึ้น หลายคนแวะเวียนเอาขนมกับผลไม้มาฝากทุกวัน แน่นอนว่านันเป็นเรื่องดีสำหรับเขาที่พยายามปรับสมดุลร่างกาย จากที่บริโภคเพียงหยิบมือ ตอนนั้สามารถกินข้าวหมดถ้วย กินเนื้อตุ๋นหมดชาม กินผักทุกชนิดที่มารดาปรุงรสเอาใจบุตรชาย

แต่ว่ากั้เกิด...ร่างกายมูฟวี่เทอไม่อำนวยต่อการกินอาหารปริมาณมากว่าเขาก็พยายามอยู่หลายสัปดาห์จนเห็นผลน่าพึงพอใจ ทำเอาบิดามารดาน้ำตาคลอที่บุตรชายโบหน้าผ่องใส มีเลือดฝาดกว่าเมื่อก่อน ทั้งยังเดินเหินคล่องแคล่วต่างจากทุกที่

ในเมื่อมีเวลาก่อนจะถึงวันที่ตัวเอกปรากฏตัว เขาย่อมต้องใช้ให้คุ้มค่าที่นฟูร่างกายให้แข็งแรง เตรียมพร้อมรับสถานการณ์นี้ไม่คาดฝัน แม้จะลำบากแต่ก็คุ้มกับสิ่งที่ทำ

ทว่ารูปร่างของเขาก็ยังผอมบาง อย่างมากที่สุดคือไม่เห็นกระดูกซี่โครง ร่างกายบางส่วนเริ่มฟื้นฟูมีเนื้อหนังบ้างแล้ว แต่ยังเทียบกับเด็กรุ่นราว

คราวเดียวกันไม่ได้

"ท่านพ่อบ่นปวดหลังอีกแล้วหรือ" เด็กหนุ่มถามเมื่อได้ยินเสียงโอดครวญดังแว่วมาจากหลังบ้าน มารดาถอนหายใจขณะกำลังรินน้ำชา นั่งพักเสียน้อยระหว่างไม่มีลูกค้า

"อายุมากขึ้นสุขภาพก็ด้อยลง เป็นปกติของมนุษย์ ข้าเองก็ไม่แข็งแรงพอจะช่วยท่านพ่อเจ้าผ้าพื้นอีกแล้ว" นางเหลือบมองบุตรชาย อดถอนหายใจไม่ได้ "จะหวังพึ่งเจ้าก็คงไม่รอด แขนเล็กเช่นนี้จะยกขวานผ่าท่อนไม้ได้อย่างไร"

อย่างที่มารดากล่าว มู่ฟางเหอยกขวานได้เพียงอดีตก็ทำขวานหล่นลงพื้น จะให้เขาช่วยบิดาผ้าพื้นนะหรือ ชาติหน้าคงจะได้อยู่หรือก แต่อย่าหวังอะไรกับชาตินี้เลย

"ขวานเล่มนั้นใหญ่เกินไป ถ้ามีขวานที่เล็กกว่านี้ข้ามั่นใจว่าทำได้"

มารดาเลื่อนถ้วยชามาทางเขา "บ้านเราไม่มีขวานเล็กกว่านี้แล้ว"

"ข้าจะกินให้มากขึ้น ออกกำลังกายให้มากขึ้น วันหน้าข้าอาจช่วยท่านพ่อได้"

นางมองเขาด้วยสายตาอ่อนใจ "เสี้ยวเหอ ร่างกายเจ้าฟื้นฟูได้เท่านั้น ก็ปาฏิหาริย์แล้ว อย่าเร่งเร้านักเลย ค่อยเป็นค่อยไปเถิด อย่าเพิ่มภาระให้ร่างกายโดยไม่ไตร่ตรองให้ดี"

"แต่ว่า..."

"ทางที่ดีคือเร่งหาสามีร่ำรวย ให้เขารับเจ้าเป็นอนุชายก่อนช้ำกับท่านพ่อเจ้าจะตาย อย่างน้อยข้าจะได้วางใจ ไม่ต้องกลัวว่าเจ้าจะอดตาย"

"..."

"สมัยนี้อนุชายมีถมเถไป หน้าตาเจ้าก็ชั่วซ้ำชั่วซ้ำหัวแค่ผมอมแห้งแรงน้อยเท่านั้นเอง น่าจะมีสักคนถูกตาต้องใจเจ้า วันหน้าลองไปแถวโรงน้ำชาเป็นอย่างไร แถวนั้นพวกคุณชายชอบไปกัน ถ้าโชคดีอาจเจอคุณชายตระกูลใหญ่สักคน"

"..."

"ได้ยินว่าตระกูลร่ำรวยหลายตระกูลเริ่มมีอนุชายไว้รดฐานะกัน แม้เจ้าจะไม่ได้เป็นใหญ่ในจวน อย่างน้อยก็มีที่ซุกหัวนอน มีข้าวมีน้ำประทังชีวิต"

มีเบียหวัดไว้ใช้ยามแก่เฒ่า ดีกว่าต้องหากินกับร้านขายพินที่เจ้าไม่มีแรงจะค้าขาย พี่สาวเจ้าก็มีครอบครัวต้องดูแล คงไม่มีเวลามาดูแลเจ้า..."

มูฟวี่เทอฟังด้วยสีหน้าว่างเปล่า ไม่แปลกใจที่มารดาเอ่ยเรื่องอนุชาย โลกนี้ไม่เหมือนโลกทั่วไปที่แต่งงานกันเพียงชายหญิง การแต่งงานระหว่างชายกับชายมิให้เห็นประปราย ส่วนมากจะแต่งเป็นอนุในเรือน ไม่ค่อยมีชายใดได้เป็นใหญ่รองจากสามีหรือใหญ่กว่าตำแหน่งสุหยิน

ตัวละครบางตัวก็เป็นพวกตัดแขนเสื้อ* ตอนแรกที่เขาอ่านรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย แต่ไม่ได้ต่อต้านหรือเหยียดเพศแต่อย่างใด เขาเปิดกว้างกับบุคคลสมัยที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา คนรอบตัวมีแฟนเป็นเพศเดียวกันเยอะแยะ ถ้าในนิยายจะมีคู่รักเพศเดียวกันสักคู่หรือสองคู่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกอะไร

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถิด เขามั่นใจว่าตัวเองสนใจผู้หญิง ตลอดชีวิตแอบชอบสาวตั่งหลายคน จู่ๆ จะให้แต่งเป็นอนุชาย...มารดาถามความสมัครใจเขาแล้วหรือ

มูฟวี่เทออาศัยจังหวะที่มารดากำลังวุ่นวายกับกาน้ำชา ทั้งยังพูดเกี่ยวกับการแต่งงานโดยไม่คิดจะหยุดพักแอบปลีกตัวออกจากบ้านมาพักพิงใจที่ลานกว้างท้ายตลาด บริเวณนี้เป็นที่เล่นของพวกเขาเด็กๆ การมองเด็กวิ่งเล่นช่วยให้เขาเลิกคิดเรื่องแต่งงานได้ชั่วคราว

แต่งงาน? อนุชาย?

พี่! แล้วคนที่ชอบสตรีอย่างเขาจะออกเรือนด้วยเหตุใด ต้องให้สาวน้อยแต่งเข้าตระกูลต่างหาก

"แค่ๆ บ้าเอ๊ย...แค่นั้นตากลมชนิดน้อยก็โอแล้วหรือ"

อย่างนี้จะมึนหน้าไปดูแลภรรยาได้อย่างไร คงไม่มีใครกล้าส่งบุตรสาวแต่งเข้าตระกูลที่มีทายาทป่วยง่ายเช่นเขาหรอก

เศร้าใจชะมัด...

ลมยามบ่ายพัดผ่าน ผมที่ยาวถึงกลางหลังปลิวตามแรงลม เขาไม่ชอบไว้ผมยาวนัก แต่คนที่นี้ไว้ผมยาวกันทั้งนั้น น้อยมากจะเห็นคนผมสั้นสักคน

* ตัดแขนเสื้อ เป็นสำนวน หมายถึงชายผู้ชอบเพศเดียวกัน มีที่มาจากเรื่องของพระเจ้าอันอายุตีกับชายรับใช้ชื่อตั่งเสียนในประวัติศาสตร์สมัยอัน ขณะที่ทั้งสองคนนอนกลางวันด้วยกัน พระเจ้าอันอายุตีตื่นบรรทมก่อน แต่แขนเสื้อถูกตั่งเสียนนอนทับอยู่จึงทรงตัดแขนเสื้อตัวเองทิ้งเพราะไม่อยากกวนให้ตั่งเสียนตื่น

พอเขาจะตัดก็โดนมารดาบ่นเสียหูชา บอกว่าผมเขาทั้งเงางามทั้งนุ่มลื่น ถ้าตัดก็หน้าเสียตาย มารดาสาบานว่าจะตายเป็นผีมาหลอกหลอน หากเขาตั้งต้นจะตัดมันทิ้ง

คนกลัวผีอย่างเขาจะทำได้ สุดท้ายก็ต้องยอมไว้ผมยาวอยู่ที่
"เมี้ยว"

มู่ฟางเหอหันมองมุมหนึ่งของลานกว้าง แมวสีดำกำลังจ้องเขาอยู่ ดวงตากกลมสะท้อนเงามู่ฟางเหอ มันก้าวมาหาสองสามก้าว

"เจ้าอีกแล้วหรือ" พอเห็นแมวตัวเดียวกับที่เจอเมื่อหลายวันก่อนเด็กหนุ่มก็ผุดลุกเดินตามแมวผูกผ้าผูกคอสีเหลือง มันหันมามองเขาเป็นระยะ กลัวว่าเขาจะพลัดหลงกับมัน

เส้นทางไปตลาดทำให้มู่ฟางเหอเริ่มเอะใจ แต่ยังเดินตามแมวน้อยมาถึงตรอกแคบแห่งหนึ่ง เป็นตรอกเดียวกับที่เขาเจอชายชอมซ้อและทิ้งขาลาเอาไว้อีกฝ่ายประทังชีวิต

"เมี้ยว!" เจ้าแมวร้องเรียก เดินนำเด็กหนุ่มเข้าไปในตรอก

ซากหนูตายส่งกลิ่นไม่พึงประสงค์ มู่ฟางเหอยกมือปิดจมูก ก้าวข้ามเศษไม้กระจัดกระจายบนพื้น กระโดดข้ามแอ่งน้ำขังที่มีกลิ่นเหม็นคloy ก่อนเลี้ยวขวาตรงแยก เดินต่ออีกสิบก้าวก็ถึงทางตัน แมวน้อยพาเขามาพบกับกำแพงที่มีคราบดำและขึ้นกพิราบ

รวมถึงร่างที่นั่งตัวอ่อนจมกองขึ้นกตรงหน้าด้วย...

เขาต้องเจอชายคนนี้อีกกี่ครั้งจึงจะพอ เทพบนสวรรค์เห็นเขาว่างมากนักหรือไร อยาบอกนะว่าให้เขาดูแลชายคนนี้... อยาบอกอย่างนั้นเสียวนะ!

"เมี้ยว" แมวดำเดินวนเป็นวงกลมตรงหน้าชายชอมซ้อ มันเอียงคอมองมู่ฟางเหอ ส่งเสียงร้องราวกับกำลังเร่งให้เด็กหนุ่มทำอะไรสักอย่าง

ทำอะไรเล่า เขาต้องทำอะไร ครั้งก่อนช่วยหายาหาข้าว ครั้งนี้ต้องทำอะไรอีก... แยกไปส่งโรงหมอหรือ

"ท่าน"

"..."

"นี่ท่าน" เขานั่งยองๆ หลีกเลี้ยงขึ้นนกกองใหญ่บนพื้น "ท่านจะหลับทุกครั้ง
ที่เจอข้าไม่ได้นะ ไมลี...เป็นข้าที่เจอท่านต่างหาก"

แมวดำกระโดดไปนั่งตักชายหนุ่ม เเงหน้ามองมนุษย์สองคนกำลัง
พูดคุยกัน แม้จะมีเพียงคนเดียวที่เปิดปากก็เถอะ

"ตื่นขึ้นมาคุยกับข้าสักนิด อย่างน้อยยกกล่าวทักทายก็ยังดี"

"..."

"ฮัลโหล?" เขายื่นหน้าไปใกล้ บังมือข้างหูอีกฝ่ายแล้วเพิ่มระดับเสียง
"คอนนิจิวะ? อันยองฮาเซโย? มีใครอยู่ไหมครับ คุณที่พูดภาษาไทยได้ไหมเอ่ย
หรือต้องใช้ภาษาฝรั่งเศส?"

"..."

เขาเหมือนคนบ้าเลยแฮะ คนที่นี้จะพูดภาษาอื่นได้อย่างไรเล่า

มูฟวี่เทอเกาแก้ม หมดหนทางจะเรียกร้องความสนใจ แต่ไหนๆ อีกฝ่าย
ก็ไม่มีสติ ขอแอบดูหน้าสักหน่อยคงไม่เป็นไรกระมัง

"ไหนดูซิ" เขาโน้มตัว จ้องมองใบหน้าที่มีผมสีดำยาวปรกหน้าปรกตา
ดูยุ่งเหยิงเสียจนอยากจับไปตัดผมและอาบน้ำอาบทำให้สะอาด

"หืม? นีรอยอะไร ครั้งก่อนยังไม่มึนเมา หรือว่าท่านบาดเจ็บมาอีกแล้ว?"
เขาเห็นรอยช่วนตรงท้อง เนื่องจากเสื้อผ้ามีรอยขาด เขาจึงเห็นกล้ามเนื้อแน่นตั้ง
ที่มีรอยช่วนจางๆ "อยากให้ข้าเรียกหมอมาดูอาการหรือไม่"

"..." ชายหนุ่มยังคงเงิบกริบ ไม่ตอบสนองมูฟวี่เทออย่างเคย

"นี่เจ้าเหมียว นายเจ้าเป็นพวกซีเซาหรือ เหตุใดชอบหลับใหลข้านัก"

"เหมียว?" แมวน้อยสายหาง มันเองก็งุนงงเช่นกันว่าเหตุใดเจ้านายชอบหลับ

"ถ้าท่านยังไม่ตื่นขึ้นมาพบกับข้า ข้าจะทิ้งท่านแล้วนะ ข้าไม่มีเวลาวาง
ทั้งวันมานั่งรอท่านตื่น ยังมีงานต้องทำ ต้องช่วยท่านแม่มากัดพื้นหน้าร้าน
ช่วยทนายแก้ปวดให้ท่านพ่อ ไหนจะตักน้ำและรดน้ำต้นไม้อีก งานข้าเยอะมากๆ
ท่านมีงานบ้างหรือไม่ หากไม่มีงานก็หางานทำเสีย จะได้มีเงินซื้ออาหารให้
ตัวเองกับเจ้าเหมียว"

"เหมียว!" เจ้าเหมียวร้องอย่างเห็นด้วย มันยกเท้าสะกิดเจ้านาย พยายาม

ปลูกเจ้านายให้ตื่นมาฟังมูฟางเหอบ่น

"ข้าแนะนำร้านขายปลาในตลาด วันก่อนพ่อค้าประกาศหาลูกมือทำงานหน่วยก้านดินน่าจะช่วยงานเขาได้ หรือไม่ก็ลองถามเจ้าแก่ตง เขาอยากได้คนช่วยเก็บสมุนไพรป่า ค่าแรงพอหาเลี้ยงปากท้องได้ ท่านต้องพูดดีๆ กับเขาเนาะ เจ้าแก่ตงอายุมากแล้ว ถ้าพูดกระโชกโฮกฮากเขาอาจตกใจหงายหลังล้มสะโพกหัก วิทยขนาดนั้นถ้าเจ็บขึ้นมาคงต้องรอดฝงอย่างเดียว รักษาไม่ได้แล้ว"

"..."

"เฮ้อ... ข้าเหนื่อยจะคุยกับท่านแล้ว คนแปลกหน้า" มูฟางเหอบลุกขึ้นมองเจ้าเหมียวอย่างเหนื่อยใจ "คราวหลังเรียกหมอแทนที่จะเรียกข้าเกิดข้าช่วยอะไรเขาไม่ได้หรอก"

มูฟางเหอบทำใจแข็ง เมินสายตาอ่อนวอนของแมวน้อย ก่อนหันหลังเดินออกจากตรอกแคบ ตรงกลับบ้านเพื่อจะกลับไปอาบน้ำล้างตัว กลิ่นเหม็นอับกับกลิ่นพิราบติดเสื้อผ้าเขา มารดาต้องบ่นเขาแน่หากู้เข้า

ระหว่างเดินผ่านใจกลางตลาด เสียงเอะอะไวววายก็ดึงดูดความสนใจ มูฟางเหอบชะเง้อคอมองหาที่มาของเสียง เขาเห็นเด็กสาวคนหนึ่งกำลังชี้หน้าชายร่างใหญ่ท่าทางคล้ายอันธพาล ชาวบ้านต่างมุงดูเหตุการณ์นี้ หลายคนหันหลังมูฟางเหอบไปข้างหน้า ทำเอาร่างผอมแห้งของเขาเกือบล้มหลายครั้ง

เด็กหนุ่มโดนผลักไปใกล้เด็กสาวคนนั้น จึงได้เห็นและได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นชัดเจน ดูเหมือนว่าเด็กสาวกำลังต่อว่าชายร่างใหญ่เกี่ยวกับพฤติกรรมอันน่ารังเกียจ

"แม่นางคนนั้นช่างหน้าตาดีนั่นัก" ชาวบ้านด้านหลังกระซิบ

"สาวใช้ที่แม่นางปกป้องใช่ 'เสี่ยวหนิง' หรือไม่ นางเป็นคนของคุณหนูสกุลจิ้งไม่ใช่หรือ" ใครอีกคนเอ่ย จากนั้นรอบข้างก็มีเสียงแข็งแซ่ ทุกสายตามองไปที่เด็กสาวในชุดสีชมพูหวาน

สกุลจิ้ง? เสี่ยวหนิง?

มูฟางเหอบเบี่ยงตัวไปทางซ้ายเล็กน้อยเพื่อมองใบหน้าเด็กสาว ทันใดนั้นความทรงจำส่วนหนึ่งก็ไหลย้อนเข้ามา บอกเล่าเรื่องราวในนิยายในช่วงปริบทา

"ไม่จริงน่า..." เด็กหนุ่มเบิกตากว้าง คิดไม่ถึงว่าจะเจอหนึ่งในตัวเอกเร็วถึงเพียงนี้!

‘จิ้งเหมยลี่’ คือนางเอกนิยายเรื่อง ‘ล่านารักบุปผาขาว’ เด็กสาววัยสิบหกหนวผู้สามารถพิชิตใจของคหบดีซึ่งเป็นพระเอกของเรื่อง ดอกบัวขาวดอกนอยที่กล้าแกร่ง ยืนหยัดปกป้องคนของตนจากอันตรายสร้างความประทับใจที่ดีแก่พระเอก และตัวร้ายที่เห็นเหตุการณ์

มู่ฟางเหอเห็นออก มองเด็กสาวในอาการงี้ซึมพรวนแหวน ฉากนี้ต้องเป็นฉากที่นางเอกแอบหนีมาเดินตลาดแน่ๆ แต่โฉนนางแต่งกายโดดเด่น ล้อหลอตาพวกชายฉกรรจ์เล่า?! ไม่มีชุดธรรมดาสามัญกว่านี้หรือไร ไม่กลัวคนอื่นจับได้ว่ามาจากตระกูลใหญ่หรือ

ช้าก่อน... ใจเย็นหน่อยมู่ฟางเหอ อย่าลืมนางเอกหาใช้คนของที่นี่ แต่นางคือสตรีที่ทะลุมิติมาอยู่ในร่างจิ้งเหมยลี่ต่างหาก! ชุดสามัญโบราณ เช่นนั้นไม่ใช่รสนิยมของนางสักนิด ยิ่งเป็นถึงบุตรสาวขุนนางแล้ว นางไม่ยอมสวมเสื้อผ้าธรรมดาเป็นแน่

วิญญาณในร่างจิ้งเหมยลี่คือผู้หญิงวัยทำงาน วันหนึ่งเกิดประสบอุบัติเหตุ ลีฟต์ตกจากชั้นยี่สิบลงมาชั้นหนึ่งจึงคอหักตายคาลิฟต์ จากนั้นทะลุมิติมาเป็นจิ้งเหมยลี่ บุตรสาวคนที่สามของ ‘จิ้งหนานเหอ’ แม่ทัพบูรพาผู้มีผลงานเป็นที่น่าพอใจของฮ่องเต้

ในนิยายจิ้งเหมยลี่คนใหม่ไม่รู้เนื้อเรื่องหรืออนาคต รู้แค่จิ้งเหมยลี่คนเก่าตายเพราะจมน้ำ จิ้งเหมยลี่คนใหม่คิดว่าสวรรค์ได้มอบชีวิตใหม่ในโลกนี้ให้ นางนับจากนั้นนางก็ทำตามใจตัวเอง ใช้ชีวิตสุขสบายในจวนใหญ่ ทดแทนชีวิตชาติก่อนที่ยากลำบาก บางครั้งก็หนีออกนอกจวนเพื่อหาเรื่องสนุก

เรื่องสนุกที่ว่าคือซื้อเสื้อผ้าและเครื่องประดับอย่างเพลิดเพลิน เฝามผลาญเงินทองในคลังของบิดา ทว่าโชคร้ายกลับเข้ามาทักทาย นางพบเห็นเหตุการณ์ที่สาวใช้คนสนิทโดนลวนลาม จึงตะโกนเรียกความสนใจ ป่าวประกาศอ้างความเป็นธรรม ทั้งยังแสดงท่าทีหาญกล้าปกป้องสาวใช้ทั้งที่นางเองก็หวาดกลัว วีรกรรมของนางต้องตาพระเอกกับตัวร้าย คนหนึ่งเฝ้ามองนางจากชั้นสอง

ของโรงน้ำชา คนหนึ่งมาช่วยนางจากอันตราย ทั้งหมดเป็นจุดเริ่มต้นของ เรื่องราวความรักของตัวเอกทั้งสาม ช่างเป็นฉากที่แสนตรึงใจ...

ตรึงใจบ้านท่านเทพสิ! นี่มันจุดเริ่มต้นของหายนะชัดๆ ทั้งสงคราม ความรักเอ๋ย ทั้งสงครามบ้านเมืองเอ๋ย นางเอกคือตัวเร่งปฏิกิริยา สร้าง ความริ้วฉานระหว่างพระเอกกับตัวร้ายซึ่งนำไปสู่ความตายของตัวละคร หลายตัว รวมถึงมู่ฟางเหวดด้วย เขายอมให้เป็นแบบนี้ไม่ได้!

แม้จะชื่นชมความกล้าของนางเอกอยู่ไม่น้อย แต่เขายังไม่อยากตาย คนที่ตายมาแล้วในโลกก่อน เมื่อมีโอกาสใช้ชีวิตอีกครั้งใครจะอยากตายซ้ำ ตายซากอีกเล่า

ท่านเทพ...ท่านช่วยลงมาคุยกับเขาหน่อยได้หรือไม่ จิตใจท่านทำด้วยอะไร เหตุใดจึงส่งเขามาเผชิญเคราะห์กรรม ต่อให้เขาหนีความตายของตนเองได้ แต่เขายังต้องเจอสงครามบ้าบอในตอนจบนิยายอีก ชีวิตเขาจะน่าตื่นเต้น เกินไปแล้ว! ส่งเขากลับโลกเดิมเดี๋ยวนี้ละ!

"เจ้าหาใช้สุภาพบุรุษ แต่เป็นคนชั่วช้า"

จึงเหมยลี่ยังคงกล่าวขู่โมโหอันตราย ชายร่างใหญ่หัวล้านเริ่มโกรธจน ควันออกหู อีกไม่นานหนึ่งในตัวนำชายจะออกมาช่วยเหลือนางเอก และตัวนำ ชายคนนั้นคือตัวร้าย ฉากความประทับใจแรกจะเกิด ณ ใจกลางตลาดแห่งนี้

มู่ฟางเหวดมองตัวมอจนคอแทบหัก พยายามหาใครก็ตามที่มีรัศมีของ ตัวร้าย นั่นคือต้องเป็นชายรูปร่างสูงใหญ่ ออกผายไหล่กว้าง ท่วงท่าสง่างดงาม สองคือใบหน้าที่ถูกปกปิดไว้ แฝงปริศนามากมายภายใต้หน้ากากสีเงิน สามคือ เส้นที่ดึงดูดอันลึกลับหลามที่ตัวเอกทุกคนจะต้องมี

อยู่ไหน...อยู่ที่ใด...ตัวร้ายแอบอยู่ที่ใดกัน ช่วยโบกมือให้สัญญาณ หน่อยเถิด

แต่หาเท่าไรก็ไม่พบคนที่เข้าข่าย หรือเขาควรไปตามพระเอกที่นั่งมอง จากชั้นสองของโรงน้ำชา ใช่แล้ว! ให้พระเอกช่วยนางเอกย้อมดีกว่าเป็นไหนๆ

"ขอโทษ ขอทางหน่อย" มู่ฟางเหวดตัวแทรกผ่านชาวบ้านนับสิบไปทาง โรงน้ำชา บนระเบียงชั้นสองมีกลุ่มคนมุง เขาเห็นชายชุดสีขาวท่าทางสูงศักดิ์

ซึ่งโดดเด่นกว่าคนรอบข้างราวกับมีแสงไฟส่อง คนคนนั้นต้องเป็นพระเอกแน่นอน!

ปึก!

บ้าจริง! มู่ฟางเหอถูกเด็กสองคนวิ่งชน พาตัวเองไปล้มคลุกฝุ่นอยู่ด้านหลังอันธพาลซึ่งกำลังได้ปีปากกับจิ้งเหมยลี่อย่างดูเด็ด

"เจ้าเป็นใคร คิดจะช่วยแม่นางคนนี้หรือ?" อันธพาลเห็นเขาก็พานหงุดหงิดกว่าเดิม "คิดจะเข้ามายุ่งหรือไร ไสหัวไปเสียก่อนที่ข้าจะเตะเจ้า"

เอ?

มู่ฟางเหอกะพริบตาบง "พี่ชายใจเย็นก่อน ข้าไม่ได้จะเข้ามายุ่งจนวาย..."

"แน่นอน เด็กหนุ่มผู้มีจิตใจกล้าหาญ เขาไม่อาจทนเห็นสตรีรอบบาง เช่นข้าโดนเจ้ารังแก ผู้ชายที่นั่นลึนจิตใจดี ไม่เหมือนเจ้าที่คิดสกปรกฉวนลามสาวรับใช้ของข้า" นางเอกยังคงเป็นนางเอก หาช่องให้ตัวเองพูดแย่งความสนใจ

จิ้งเหมยลี่เห็นมู่ฟางเหอกกล้าหาญ นางยิ่งฮึกเหิม กล้าต่อว่าอันธพาลอีกชุดใหญ่ แม้มู่ฟางเหอจะดูอ่อนแอ แต่เมื่อเขากล้ายืนหยัดที่จะช่วยนาง ชาวบ้านที่เหลือจะต้องไม่อยู่เฉย พวกเขากันเข้ามาช่วยนางจากภัยอันตรายเป็นแน่

"ขอโทษเสียหนึ่งเสีย เช่นนั้นข้าจะไม่เอาเรื่องเจ้า"

"แม่นาง คือว่าข้า..." มู่ฟางเหออยากอธิบาย

"เจ้าช่างมีน้ำใจ อยากช่วยข้าแม้ตัวเองจะไม่ค่อยแข็งแรง" นางพิจารณารูปร่างเขาอย่างรวดเร็ว เห็นชัดเจนว่าเขาฝ่ายผอมเพี้ยงโตแต่ก็ยังคงมองข้าม "ข้าซึ่งน้ำใจเจ้ายิ่งนัก รับรองว่าจะตอบแทนอย่างดีที่สุด"

"เอ่อ ข้าแค่จะ..."

"อย่าห่วงไปเลย ข้ากับเสียวหนึ่งจะช่วยเจ้าเอง เมื่อร่วมมือกันย่อมสามารถเอาชนะอันธพาลผู้นี้ได้แน่!"

"คือ..."

"เรามาร่วมมือกันเถิด!"

คุณนางเอก เลิกพูดเองเออเองก่อนได้หรือไม่

"เจ้าหนู!"

มู่ฟางเหอสะดุ้งโหยงเมื่ออันธพาลชี้หน้าเขา อีกฝ่ายใกล้จะระเบิด
อารมณ์เต็มที

"อยากทำตัวเป็นวีรบุรุษนักใช้หรือไม่ เช่นนั้นก็รับหมัดข้าให้ได้แล้วกัน!"
วีรบุรุษบ้านเจ้าสิ! ช่วยฟังให้จบก่อน!

3

ชายชอมช็อกกับงานเทศกาล

ฉากนี้ช่างเป็นฉากตราตรึงใจ ความกล้าหาญไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคของ จิ้งเหมยสี่สร้างแรงบันดาลใจแก่ตัวนำชาย พระเอกที่นั่งอยู่บนระเบียงชั้นสอง ของโรงน้ำชาจ้องมองสตรีร่าเริงในชุดสีชมพู โบหน้าน่ารัก ดวงตากลมโต ฉายแววเด็ดเดี่ยวทำให้พระเอกสนใจไม่น้อย

รวมถึงตัวร้ายที่แฝงตัวอยู่ในฝูงชน เขาพบว่าเด็กสาวมีใจหาญกล้า ทวงความยุติธรรมให้สาวใช้ ฝีปากและท่าทีที่แตกต่างจากคุณหนูตระกูลอื่น ทำให้ตัวร้ายผู้แสนเฉยชาหันมองนาง ตัดสินใจช่วยเหลือสาวจากอันตราย เยี่ยงวีรบุรุษ

ทั้งหมดที่ว่ามาถูกกล่าวถึงในนิยาย 'ล่าน่ารักบุปผาขาว' หน้าสามสิบเก้า ย่อนหน้าที่สอง คนความจำดีย่อมนึกออกได้ในทันที ยกเว้นแต่จะหลงลืมเพราะ ไม่คิดจดจำ นิรุษเป็นประเภทที่สอง เขาไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร ดังนั้นฉากนี้จะอยู่ หน้าไหน ย่อนหน้าที่เท่าไร ใครจะจำก็จำไป เขาไม่จำเป็นต้องท่องที่ต้อง ใช้คิดงานส่งอาจารย์หรอก

กลับมาสถานการณ์ปัจจุบัน มู่ฟางเหอกำลังจะโดนอันตรายต่อยเข้า กลางหน้า คนที่โดนไม่ควรเป็นเขาเสียหน่อย เหตุใดต้องรับกรรมแทนตัวเอง กันเล่า ไม่ยุติธรรม!

หมัดพุ่งเป้ามาที่โหนกแก้มข้างซ้าย มู่ฟางเหอหลับตาปี เตรียมรับ ความเจ็บที่อาจทำให้หน้าเขาบวมซ้ำ ร่างกายอ่อนแอเช่นนี้จะทนได้สักเท่าใดเสีย

หมัดเดียวก็คลังล้มลงกองกับพื้นแล้ว อาจนอนสลบไปสามวันสามคืนด้วยซ้ำ
ขอเวทนาตนเองสักประเดี๋ยวนะ...

พรีบ!

ชั่วขณะที่หมัดจะถึงตัวเด็กหนุ่ม ใครบางคนก็ใช้มือป้องหมัดของอันธพาล
สวนด้วยหมัดตรงเข้าที่หน้า ส่งผลให้อันธพาลเซถลาล้มลงบนหลังไม้ของ
ร้านขายผัก ชายอันธพาลรู้สึกเจ็บปวด สติสัมปชัญญะดับวูบก่อนจะทันได้เห็น
ผู้ทำร้ายตน

"ไอ้! สวรรค์ช่วย!" ชาวบ้านอุทานลั่น เสียงดังแตกตื่นราวกับเจอเรื่อง
น่าเหลือเชื่อทั้งที่ควรเป็นปกติหากมีใครช่วยเหลือผู้เดือดร้อน แต่ที่ไม่ปกติ
คือมีคนล้มอันธพาลได้ในหมัดเดียว

หือ? อะไร สวรรค์ช่วยใคร

มู่ฟางเหอมัวแต่หลับตาปี ไม่เห็นว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง สิ่งเดียวที่รับรู้คือ
มีคนโอบรอบเอาเขา ไออุ่นของอีกฝ่ายแนบชิดกาย จมูกได้กลิ่นเหมือนกลิ่นหนุตตาย
กับขี้นกพิราบ

"..."

อืม...ไม่หрок จมูกเขาคงเพี้ยนเป็นแน่ กลิ่นนี้จะมีมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร
ใจกลางตลาดมีแต่กลิ่นอาหารและเนื้อสัตว์ปิ้งสุก ไม่มีทางที่จะเหม็นหึ่ง
เหมือนทรอกท้ายตลาด...

ทรอกหรือ...

ไวเท่าความคิด มู่ฟางเหอลืมตาโพล่ง เงยหน้ามองเจ้าของส้มผัสดและ
กลิ่นตุๆ ภาพที่เห็นทำให้สมองเขาเลอะเลือน เกือบอุทานเป็นภาษาอังกฤษ
แต่ก็ยังไม่ปากไว้เพราะคิดว่าหยาบคายเกินไป

บุรุษในอาภรณ์สีดำ สวมหน้ากากปิดหน้าครึ่งหนึ่ง เส้นผมสีดำยาว
ดูรุงรัง นัยน์ตาสีดำหริ่มองมู่ฟางเหอในระยะประชิด มือข้างหนึ่งกอดเอา
เด็กหนุ่ม มีแมวดำตัวเล็กมุดอยู่ระหว่างขาของพวกเขาสองคน

มู่ฟางเหอกะพริบตา สัรวจชายแปลกหน้าอย่างละเอียด ไหนดูซิ...
ชุดคลุมสีดำตัวเก่า หน้ากาก แมวดำ กลิ่นหนุตตายกับขี้นกพิราบที่เปื้อนบน

ไหลก์กว้าง ชัดเจนเลย...ชัดยิ่งกว่าคำตำหนิของอาจารย์ภาควิชาที่ปั่นเรื่องสีบนผ้าใบของเขาเสียอีก

"ท่าน?" มูฟางเหอทำตาเหลือก "ท่านตื่นแล้วหรือ?!"

แทนที่จะตกใจเรื่องชายหนุ่มมาช่วยชีวิตเขา มูฟางเหอกลับตกใจเรื่องอีกฝ่ายตื่นขึ้นมาเสียนี้ นึกว่าอีกฝ่ายจะนอนตายอยู่ในตรอก همینเท่านั้นแล้วเสียอีก

บุรุษชุดดำไม่ได้ปล่อยมือจากเอวผมมบาง ยังคงจ้องคนในอ้อมแขนที่ทำตาโต อ้าปากหวอ คล้ายกับว่าตัวเขาที่ฟื้นคืนสติได้เป็นเรื่องน่าตกใจที่สุดในชีวิต สงสัยจะนอนนานเกินไปจนทำให้เด็กหนุ่มคิดว่าเขาใกล้ตายจริงๆ

"เมี้ยว" แมวดำยกขาหน้าเกาขาชายหนุ่ม มันอยากมีส่วนร่วมจึงร้องเรียกความสนใจ

เมื่อได้ยินเสียงแมว มูฟางเหอก็ตึงสติกลับมาสนใจเหตุการณ์รอบตัว อันธพาลนอนหมดสติ จึงเหมยลี่ยื่นอ้าปากกว้าง ชาวบ้านพากันซุบซิบเกี่ยวกับชายชุดดำที่จัดการอันธพาลได้ในพริบตา เด็กหนุ่มเงยหน้ามองชั้นสองของโรงน้ำชา ก็เห็นพระเอกในชุดขาวผสมสถานการณ์อย่างหนึ่งเฉย มีเพียงคิ้วโก่งเรียวยาวที่ขมวดเล็กน้อย

บางอย่างผิดปกติ...

หากนี่ควรเป็นจิ้งเหมยลี่ที่ถูกช่วยเหลือ นางเอกจะตกอยู่ในวงแขนแกร่งของตัวร้าย สบตากันในระยะใกล้ขีด เกิดความรู้สึกตึกตักคล้ายใจเต้นแรง โดยมีพระเอกเฝ้ามองจากโรงน้ำชาด้วยความไม่พอใจที่นางเอกมีคนช่วยตัดหน้า นี่มันผิดไปจากนิยายที่เขาเคยอ่าน...เกิดอะไรขึ้น?!

มูฟางเหอรีบผละออกจากอ้อมกอดอย่างร้อนรน ก่อนมองชายชุดดำด้วยจิตใจสับสน ความคิดมากมายตีกันยุ่งเหยิงไปหมดกว่าเขาจะหาเสียงตัวเองเจอ จิ้งเหมยลี่ก็เป็นคนเอ๋ยปากก่อน

"ท่านช่างกล้าหาญและแข็งแกร่งนัก ข้าซึ่งใจที่ท่านช่วยเหลือพวกเรา ขอให้ข้าตอบแทนท่านได้หรือไม่" เด็กสาวแยมยิ้มอ่อนหวาน แสดงท่าทีปลาบปลื้มใจ

ภาพลักษณ์ภายนอกเป็นอย่างไร ภายในใจเด็กสาวนั้นตรงกันข้าม จึงเหมยลีลอบมองชายชุดดำตั้งแต่หัวจรดเท้า ชุดคลุมเก่ามีคราบแห้งกรัง ติดอยู่ทุกที่ รองเท้าเป็นอนโคสนและคราบน้ำขัง สวมหน้ากากปกปิดหน้าตา กลิ่นไม่พึงประสงค์บนร่างกายลอยตามลม จนนางต้องยกมือปิดจมูกพลาง ทำที่เขินอาย

บุรุษผู้นี้ همینสินดี! ไปตกบ่อโคลนบ่อมูลสัตว์ที่ใดมา

แต่ถึงจะไม่ชอบใจ นางก็ยังคงรักษารอยยิ้ม "หากต้องการสิ่งใดขอให้บอก ข้าจะเร่งหามาตอบแทนท่าน"

บทพูดเหมือนในนิยายราวกับลอกกันมา...แน่สิ! ก็นี่มันโลกนิยายนี่นา มู่ฟางเหมยมองระหว่างสาวงามกับชายชุดดำ ถ้าตัดเรื่องสภาพซอมซอกับ ชี้นักพิราบออก ชายคนนี้ก็ดูเป็นผู้เป็นคนไม่น้อย แต่ต้องจับไปอาบน้ำเสียก่อน นะนะ

เมื่อสบโอกาส มู่ฟางเหมยจึงปลีกตัวออกจากชายหญิงที่กำลังจ้องตากัน นางเอกกำลังคุยกับตัวร้าย เขาไม่ควรจะ...

เอ๊ะ?

เดี๋ยวละ...ขอมองอีกที

ชายชุดดำสภาพซอมซอกที่นอนในตรอกเหม็นเน่า สวมเสื้อผ้าขาดๆ มี ชี้นักพิราบติดบนชุดคลุม ปล่อยกลิ่นเหม็นอับออกมาคนนี้นะหรือคือตัวร้าย?!

ตัวร้ายสาขาใด ทำไมอเนจอนาถถึงเพียงนี้!

ไม่! นี่ต้องเป็นการเข้าใจผิด ในนิยายบรรยายว่าตัวร้ายเป็นชายร่างสูง ออกผายไหล่กว้าง เส้นผมสีดำและนัยน์ตาสีดำ ใบหน้าครึ่งหนึ่งมีหน้ากากสีเงิน ปกปิด สวมชุดสีดำดูสง่างาม แม้จะมีส่วนตรงกันหลายอย่าง แต่หากเทียบ บุรุษตรงหน้ากับภาพลักษณ์ตัวร้ายในนิยายแล้ว ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนสักนิด โดยเฉพาะแมวมืดดำที่ไม่เคยถูกกล่าวถึงเลย

ใช่แล้ว! นี่คือการเข้าใจผิด

ชายตรงหน้าเป็นแค่ชายซอมซอกที่บังเอิญผ่านมา อีกฝ่ายอาจจำมู่ฟางเหมยได้ เลยเข้ามาช่วยเพื่อตอบแทนบุญคุณ เด็กหนุ่มให้ทั้งซาลาเปาทั้งยา ชายคนนี้

แต่อยากตอบแทนเขา ใช้! ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ แม้ไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายจำเขาได้อย่างไร เพราะเห็นหลับเป็นตายตลอดเวลา แต่ใครสนกันแล้ว ขอแค่ไม่ใช่ตัวร้ายก็พอแล้ว

ชายชุดดำไม่สนใจนางเอก กลับมองหา มูฟางเหอ ที่หลบหนีกลิ่นไปกับฝูงชน ชายหนุ่มกวาดตมองปราดเดียวก็พบร่างผอมบาง ก้าวตามเพียงไม่กี่ก้าวก็ประชิดตัวอีกฝ่ายทันที ไม่รอให้มูฟางเหอร้องตกใจ เขาก็ยึดแมวดำตัวน้อยใส่มือเด็กหนุ่ม

"เอ๊ะ?" มูฟางเหอมองแมวในมือ ก่อนเงยหน้ามองชายร่างสูง "ท่านเอาแมวมายัดใส่มือข้าด้วยเหตุใด"

"มันคิดถึงเจ้า" เสียงแหบแห้งแผ่วเบาแทบไม่ได้ยิน แต่มูฟางเหอพอจะจับใจความได้

"ท่านรู้หรือว่ามันคิดอะไร ท่านพูดภาษาแมวได้หรือ"

ชายหนุ่มส่ายหน้าเล็กน้อย

"เช่นนั้นท่านรู้ได้อย่างไรว่ามันคิดถึงข้า"

"มันร้องตามเจ้า"

มูฟางเหอขมวดคิ้วงุนงง ก็มองแมวดำ "เจ้าร้องตามข้า?"

"เมี้ยว" แมวน้อยคลอเคลียเด็กหนุ่ม กระดิกหูน่ารักน่าเอ็นดูจนอดใจอ่อนไม่ไหว

"เจ้าเจอข้าแค่ไม่กี่ครั้งก็ติดข้าแล้วหรือ แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ไม่มีอะไรให้เจ้าหรอกนะ" เขามีเงินติดตัวไม่ถึงตำลึง ไม่รู้พอซื้อซาลาเปาหรือไม่

เหตุการณ์วุ่นวายกลางตลาดจบลง ชาวบ้านกลับไปดำเนินชีวิตตัวเอง จึงเหมยลี่ถูกชายชุดดำเมิน นางจึงกลับไปกับสาวใช้ ไม่คิดจะเรียกถามสิ่งตอบแทนจากผู้มีพระคุณ ในเมื่ออีกฝ่ายทำท่าไม่สนใจ นางจะรั้งรออยู่ต่อไปเพื่ออะไร

มูฟางเหอเห็นหลังเด็กสาวแวบๆ นึกโล่งใจที่นางเอกไม่ตามชายชุดดำมาด้วย ไม่เช่นนั้นเขาคงคิดว่าคนคนนี้เป็นตัวร้ายในนิยายจริงๆ

โล่งอกไปที...เขานึกว่าตัวร้ายแสนองอาจจะกลายเป็นชายขอมซ่อ

ตัวเหม็นที่อาศัยอยู่ในตรอกไปแล้ว ไม่เช่นนั้นตัวร้ายคงหมดราศี ยากจะกอบกู้ชื่อเสียคืน

"ข้านึกว่าท่านจะไม่ตื่นแล้วเสียอีก ข้าพูดอะไรท่านก็ไม่รู้สึกตัว" ในเมื่อคนคนนี้ไม่ใช่ตัวร้าย มู่ฟางเหอจึงพูดคุยอย่างสบายใจ "ท่านมาช่วยเพราะจำข้าได้ใช่ไหม ท่านจำได้อย่างไร ในเมื่อท่านไม่เคยลืมตามองข้าเลย"

อีกฝ่ายนิ่งเงียบเล็กน้อย "กลืนเจ้า"

"กลืนข้า?" มู่ฟางเหอก้มดมตัวเอง "ท่านจำข้าได้จากกลิ่นหรือ"

ชายหนุ่มไม่เอื่อยอะไร เขาตันหลังเด็กหนุ่มให้เดินไปข้างหน้า ซึ่งมู่ฟางเหอก็ตกใจตามไม่คิดขัดขืน ทั้งคู่พูดคุยกันจนมาถึงท้ายตลาด แม้คนที่พูดเกือบทั้งหมดจะเป็นมู่ฟางเหอ เพราะชายชอมซ้อแทบไม่ปริปากเลย เพียงแค่รับฟังและโต้ตอบบางประโยค มู่ฟางเหอกลับรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก อยู่บ้านเขาไม่กล้าพูดหรือบ่นมากนัก กลัวผิดนิสัยเดิมของร่างเก่าจึงมีความอึดอันเล็กน้อย พอมีโอกาสระบายก็ระบายให้ชายชอมซ้อฟัง

"ท่านน่าจะอาบน้ำนะ ไม่ไกลจากที่นี่มีโรงอาบน้ำอยู่ ราคาไม่แพง ถ้าแกล้งใจดีมาก มักเอาขนมมาฝากข้าบ่อยๆ ถ้าท่านอ้างชื่อข้า เขาอาจลดราคาให้ครึ่งหนึ่ง ท่านมีเงินหรือไม่ เช่นนั้นข้าจะเอาเงินเก็บส่วนหนึ่งให้ท่าน เข้าโรงอาบน้ำล้างเนื้อล้างตัวเสียหน่อย คุณสิ ผมท่านจับตัวเป็นก้อนหมดแล้ว"

อีกฝ่ายก็มอมองตัวเอง "ข้าเหม็นหรือ"

มู่ฟางเหอตาโต คนผู้นี้ไม่รู้ตัวเลยหรือ! หรือนอนในตรอกจนชินกับกลิ่นหนูตายหมดแล้ว?

"ถ้าตอบตามตรงก็ใช่" มู่ฟางเหอถอนหายใจเฮือกใหญ่ ทั้งสงสารทั้งเวทนา เขาส่งแฉกคืนชายหนุ่ม "ท่านรอตรงนี้ก่อน ข้าจะไปเอาเงินมาให้ ไม่ต้องเกรงใจเล่า ข้ายินดีช่วยเท่าที่ช่วยได้ ถือเป็นกรตอบแทนที่ท่านช่วยข้าจากอันตรายคนนั้น"

ไม่รอให้โดนปฏิเสธ มู่ฟางเหอก็รีบเข้าบ้านทันที ไม่กล้าเสี่ยงพาชายชอมซ้อไปเจอบิดามารดา เกรงจะสร้างความสงสัย เขาคြာ်นจะตอบคำถามใดๆ

พอค้นดูเงินเก็บของตนก็พบว่ามือน้อยนิด แต่น่าจะพอสำหรับเข้าโรงอาบน้ำ แอบเสียตายเล็กน้อยกว่าที่บิดาคิดตกไป ถ้าไม่ได้ชายชุดดำ ป่านนี้เขา

อาจโดนหามส่งโรงหมอแล้วก็ได้ ถือเสียวว่าช่วยเพื่อนมนุษย์ได้ชำระกายเนื้อ
ขจัดคราบสกปรก

ชายชุดดำยื่นรูดตามที่มูฟางเหอบอก สภาพชายหนุ่มเมื่อมองใกล้ๆ ดูเหมือน
ขอทานคนหนึ่งที่มีแมวพันแข้งพันขา มูฟางเหอปวดใจอย่างบอกไม่ถูก ชายคนนี้
ผ่านช่วงชีวิตมาได้ยังไงจนทุกวันนี้ เอาเงินที่ได้มาซื้ออาหารให้ตนเองกับ
แมวตัวเล็กอีกตัว

"ท่านเอาไปใช้โรงอาบน้ำนะ ถ้าพอมีเหลือก็หาซื้ออาหาร แต่ถ้าเงินหมด
ก็กลับมาหาข้า บางทีข้าอาจหาอะไรในครัวมาให้ท่านได้สักสองอย่าง"

ชายหนุ่มเอ่ยขอบคุณเบาๆ นัยน์ตาสีดำสะท้อนภาพเด็กหนุ่มรูปร่าง
ผอมกะหร่อง จ้องมองอยู่นานกว่าจะหันหลังเดินจากไปพร้อมแมวดำ

มูฟางเหอมองส่งจนทั้งคู่เลี้ยวไปทางโรงอาบน้ำ รู้สึกพอใจที่ชายคนนั้น
ฟังคำพูดเขา ยอมอาบน้ำล้างตัว อย่างน้อยก็สิ้นซากหนูดายกับชิ้นกพิราบ
จะได้หายไปเสียที

อ่า...พูดถึงกลิ่นตัว เขาก็มีกลิ่นจางๆ เช่นกัน ควรอาบน้ำก่อนกินอาหารเย็น
ไม่เช่นนั้นบรรยากาศบนโต๊ะอาหารคงไม่น่าอภิรมย์นัก

เขาไม่ได้เจอชายขอมช่อหลายวันแล้ว บางทีชายขอมช่ออาจเดินทาง
ไปที่อื่น หรือนอนในตรอกสักแห่ง หรืออาจหางานทำเพื่อเลี้ยงปากท้อง มูฟางเหอ
ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นอย่างไร แต่หวังว่าจะสบายดีรวมถึงเจ้าแมวน้อยด้วย

วันนี้มีงานเทศกาลประจำปี หนึ่งในเทศกาลสำคัญของเมืองคือ 'เทศกาล
ดอกโบตั๋น' เป็นเทศกาลที่จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ทุกปี เมืองหลวงซึ่งเป็นบ้านเกิด
ของมูฟางเหอได้ชื่อว่ามีดอกโบตั๋นเยอะและสวยที่สุดในแคว้น ทุกปีจะจัดงาน
ชมดอกไม้ที่อุทยานริมคลองใกล้กับรั้ววังหลวง ชาวบ้านมักพากันไปนั่งดื่มด่ำ
ความงามของดอกโบตั๋นร้านรวงมากมายตั้งแผงขายริมทาง บรรยากาศครื้นเครง
สมกับเป็นเทศกาลใหญ่

สกุลมูไม่ได้ขายพื้นที่เทศกาล แต่ร่วมกับเพื่อนบ้านขายอาหารและ
ขนมใส่ไส้ จึงอั้นกันด้านการทำอาหาร เมื่อร่วมกันทำกับเพื่อนบ้าน อาหารและ

ขนมที่วางขายก็ได้รับการตอบรับที่ดีเกินคาด

เทศกาลดอกโบตั๋นจัดเป็นเวลาสามวันสามคืน ทุกถนนทางเท้าในเมือง
ประดับประดาด้วยโคมดอกโบตั๋น ยามค่ำคืนแสงเทียนส่องสว่างมอบแสงนำทาง
ผู้คน ดั่งภาพวาดที่อยู่ในนิทรรศการประเทศจีนเมื่อครั้งนิรชไปเที่ยวชมกับ
ครอบครัวตอนวันหยุดฤดูร้อน ภาพวาดเมื่อตอนนั้นไม่งดงามเท่าภาพที่เห็น
ในตอนนี้

ริมคลองมีเสียงเพลงคลอทั้งสองฝั่ง สะพานข้ามคลองแขวนโคมและ
ดอกไม้ประดับ ใต้ต้นไม้มีครอบครัวหลายครัวเรือนจับจองที่นั่งเพื่อชมความงาม
ของงานเทศกาล บางครอบครัวนำอาหารมากินระหว่างพูดคุยแลกเปลี่ยนเรื่องราว

มู่ฟางเหมอมองบรรยากาศโดยรอบอย่างตื่นตื่น ดอกโบตั๋นจำนวนนับไม่ถ้วน
เบ่งบานอวดสีส้มและกลิ่นหอมหวาน สามารถมองเห็นจากอีกฝั่งริมคลอง
เขาอยากสัมผัสสัมผัสใกล้ๆ หากไม่ติดว่าต้องช่วยมารดาขายของ เขาคงสำรวจ
งานเทศกาลจนทั่วแล้ว

"ระวังหน่อย เจ้าเกือบทำขนมหก" มารดาหันมาดู บุตรชายมัวแต่มอง
อย่างอื่น ไม่สนใจขนมที่กำลังห่อ

มู่ฟางเหอขอโทษมารดาเสียงอ่อย รับห่อขนมให้เสร็จก่อนยื่นให้ลูกค้า
รับเงินจากหญิงสาวที่มาซื้อ เมื่อไม่มีลูกค้ามารดาจึงอนุญาตให้เขาเดินเล่น
แถวนี้ได้

"ห้ามไปไกลมาก เข้าใจหรือไม่"

"ท่านแม่อย่าได้กังวล ข้าจะระวังตัว"

มารดาซึ่งใจ มองสบสายตาอ่อนวอนของบุตรชายแล้วได้แต่ใจอ่อน
โบกมือไล่เขาให้รีบไปรีบกลับ "อย่าไปนานนักเล่า ห้ามคุยกับคนแปลกหน้า
ใครเขาขนมมาให้เจ้าก็อย่ารับง่าย ๆ"

"ข้าหาใช่เด็กเสียหน่อย"

"ไม่ต่างจากเด็กนักหรอก"

มู่ฟางเหอหน้ามู๋ รับเงินค่าขนมจากมารดา มีวายุหีบห่อขนมติดมือ
ไปด้วย อาศัยเส้นทางปลอดภัยคนเดินไปยังริมคลอง หลังจากอุดหนุนอยู่แต่บ้าน

และตลาดมานาน ในที่สุดเขาก็มีอะไรให้เจริญหูเจริญตา งานเทศกาลครั้งแรก
ในชีวิตที่มาอยู่ที่นี่ เขาอยากเดินสำรวจให้ทั่ว เป็นไปได้ก็อยากซื้อของกิน
ให้หมด

"ชื่อขนมรูปดอกโบตันที่ศาลาริมคลองดีกว่า" เขาได้ยินคนพูดถึงร้านขนม
ชื่อดังที่ตั้งแผงขายตรงศาลาริมคลองทางทิศตะวันออก หวังว่าจะเหลือให้เขา
ลืมนองลึกขึ้นสองชั้น

ทว่าอนิจจา...ขนมรูปดอกโบตันที่เขาเฝ้าคอยกลับมีราคาแพง ซื้องั้นหนึ่ง
เขาก็ไม่มีเงินซื้ออย่างอื่น

"หน้าเลือดชะมัด" แอบบ่นเบาๆ กลัวเจ้าของร้านได้ยินแล้วส่งคนมาทูปตี
มู่ฟางเหอฝากความขุ่นเคืองไว้ แล้วเลือกหาที่นั่งริมคลองเพื่อกินขนมที่มารดาทำ
บริเวณที่มู่ฟางเหอหยุดยืนค่อนข้างไร้ผู้คน แสงไฟสะท้อนบนผืนน้ำ
มีคูรักรสองสามคู่นั่งอิงแอบชบกันไม่เกรงกลัวสายตาสาวบ้านขึ้นินทา เด็กหนุ่ม
มองหาที่วางข้างต้นไม้ เกะหือขนมอย่างกระตือรือร้น ช่วงเวลานี้เหมาะอย่างยิ่ง
สำหรับการนั่งกินขนมและชื่นชมบรรยากาศ

"เมี้ยว"

มู่ฟางเหอชะงัก ขนมที่จะเอาเข้าปากก็สะดุดก็กลืนเสียงเล็กแหลมดังขึ้น
ด้านหลัง สัมผัสนุ่มฉ่ำไถสี้ข้างและแขนของเขา เมื่อก้มมองก็สบเข้ากับดวงตา
สีอำพัน ฝ่ามือคอสีเหลืองเด่นหราเมื่ออยู่บนขนสีดำสนิท

โชคชะตาเขาคงถูกผูกไว้กับแมวตัวนี้เป็นแน่แท้...

"เจ้า?"

"เมี้ยว" แมวดำกระโดดมานั่งบนตักมู่ฟางเหอ ก่อนจ้องขนมในมือเขา

"อยากกินหรือ"

"เมี้ยว"

"เจ้ายังตัวเล็ก กินขนมแบบนี้ได้หรือ"

แมวน้อยสะกิดแขนเบาๆ ร้องเสียงหวานขอความเห็นใจ

"ไม่ได้ เจ้ากินขนมของคนไม่ได้" คนรักสัตว์อย่างเขาพอจะมีประสบการณ์
ให้อาหารแมวมาบ้าง ขนมที่มีแป้งไม่ควรให้แมวอายุยังน้อยกิน

เจ้าตัวเล็กหอยย แต่ไม่ได้อันจะขอขนมอีก มันเสียอึ้งทำอย่างสบายใจเจ็บดูเหมือนแมวน้อยจะมาที่นี้เพียงลำพัง ไรเงาเจ้าของอยู่ใกล้ๆ ถือเป็นเรื่องปกติเสียแล้วสำหรับมูฟางเหอ เขาเริ่มคุ้นชินกับการปรากฏตัวของแมวน้อย

"นายของเจ้าเล่า ไม่มาด้วยกันหรือ"

แมวน้อยสะบัดหัวไปมา ร้องเหมียวสองสามครั้ง แล้วซुकอมองไปยังอีกฝั่งคลอง รวากับกำลังบอกไว้ว่าเจ้านายของมันอยู่ที่ใด

"เขาอยู่ฝั่งนั้น? ทำอะไรอยู่หรือ"

"เหมียว"

"ให้ข้าเดา เขาคนนอนหรือไม่ก็ตามหาเจ้าอยู่ ข้าพาเจ้ากลับไปหาเขาดีหรือไม่"

"เหมียว!"

"ได้ ข้าจะพาเจ้าไปส่ง ข้ากำลังอยากไปเดินดูฝั่งนั้นพอดี" มูฟางเหออุ้มแมวดำด้วยสองมือ "ไปกันเถิด"

เจ้าตัวเล็กขนปุยอยู่หนึ่งให้เด็กหนุ่มอุ้มเดินข้ามคลอง มันสำรวจผู้คนมากมายที่เดินผ่านไปมา ดูสนอกสนใจไม่ต่างจากมูฟางเหอ เด็กหนุ่มแยมยิ้มพลิดพลินกับสิ่งรอบกายเหมือนเด็กสามขวบที่เพิ่งเจอโลกกว้าง

เมื่อวันก่อนมูฟางเหอได้รับของขวัญจากพี่สาว นางคอนข้างเอ็นดูน้องชาย เพราะเป็นน้องคนเล็กแสนอ่อนแอจึงได้รับการเอาใจใส่เสมอ ทุกสองเดือนนางจะส่งของขวัญมายังสกุลมู มีทั้งกระดานหมากล้อมของบิดา เครื่องประดับของมารดา และชุดใหม่ของมูฟางเหอ

ตั้งนั้นมีหรือที่เขาจะไม่ใส่ชุดใหม่ในวันเทศกาล เขาตื่นแต่เช้าเพื่อเตรียมของสำหรับขาย หยิบชุดใหม่เอี่ยมมาใส่ขายของช่วงพลบค่ำ มูฟางเหอชอบชุดนี้มากเพราะลายผ้าสีเหลืองสดใส เนื้อผ้าบางซึ่งสามารถสวมทับได้หลายชั้นทำให้เขาคู้ขึ้นผิดหูผิดตา

มูฟางเหอฮัมเพลงขณะกวาดสายตามองร้านรวง ไม่ลืมเพ่งหาเจ้าของแมวน้อยที่น่าจะใส่ชุดดำขอมซ้อเหมือนเดิม เว้นเสียแต่ว่าอีกฝ่ายจะมีเงินซื้อชุดใหม่

"นายเจ้าอยู่ทีใด เจ้าพอรู้หรือไม่" เขาก็ถามแมวโนอ้อมแซน ได้รับเสียง 'เหมี่ยว' ตอบกลับมา "เจ้าก็ไม่รู้สินะ เช่นนั้นเราไปดูทางนั้นกัน"

ศาลาสีแดงริมคลองมีกลุ่มคนเมียงมออยู่รอบนอก ไม่มีใครเข้าไปใกล้ ศาลาไปมากกว่านี้ เพราะคนในเครื่องแบบคล้ายทหารองครักษ์ยืนคุมพื้นที่ไว้ มู่ฟางเหอชะเง้อมองอย่างสอดรู้สอดเห็น คนในศาลาเป็นชายหนุ่มกับเด็กสาวนางหนึ่ง ทั้งคู่กำลังพูดคุยและจิบชา ใบหน้าเด็กสาวคล้ายคลึงคล้าจิ้งเหมยลี่สตรีที่เคยมีเรื่องกับอันธพาล

นางเอกมาทำอะไรที่นี่...

มู่ฟางเหอเอียงคอครุ่นคิด นึกทบทวนเนื้อหาในนิยาย เทศกาลดอกโบตั๋น ถูกพูดถึงอยู่ช่วงหนึ่ง แนนอนว่าไม่มีบทของมู่ฟางเหอ จากเทศกาลดอกโบตั๋น เย้ยถึงตัวละครหลักสามคน นั่นคือพระเอก นางเอก และนางร้ายที่จะเข้ามาทำให้เรื่องรักหลายเจ้าดำเนินไป

มู่ฟางเหอคนก่อนไม่เคยมางานเทศกาล ทำให้ไม่เจอฉากระหว่างพระเอกนางเอก เพราะสุขภาพไม่อำนวยสำหรับเดินไปเดินมาในฝูงคนเยอะๆ หมายความว่าเหตุการณ์นี้ไม่มีอยู่ในความทรงจำ แต่มู่ฟางเหอคนใหม่กลับมาเห็นฉากนี้เสียอย่างนั้น

เขาลังเล แต่อีกใจอยากรู้ว่าฉากนี้จะเหมือนในนิยายมากน้อยแค่ไหน จากตลาดที่นางเอกควรเจอกับตัวร้ายกลับเปลี่ยนไปเพราะตัวร้ายไม่ปรากฏตัว กลายเป็นเขาที่โดนชายขอมซอช่วยไว้ ครั้งนี้ถ้าเขาอยู่ในเหตุการณ์จะมีอะไรเปลี่ยนแปลงจากเดิมหรือไม่

"เหมี่ยว" อึ้งเท่า่มสะกิดแขนเด็กหนุ่ม ดวงตาสีอำพันจ้องมองไปทางศาลา

"เจ้าก็อยากดูใช่ไหม เราเขยิบไปใกล้สักหน่อยดีหรือไม่" เห็นเจ้าเหมี่ยวช่างสงสัย มู่ฟางเหอจึงสบโอกาสพามันไปใกล้ศาลา เบียดกลุ่มคนอ้อมไปทางด้านหลัง บริเวณนั้นมืองครักษ์คุ้มกันน้อยกว่าด้านหน้า

เขาเห็นแล้ว จิ้งเหมยลี่สวมชุดสีชมพูลายดอกโบตั๋น ประดับปิ่นสีเงินที่มวยผม ใบหน้างดงามแต่มีสีสังจางๆ ภาพลักษณ์อ่อนหวานสมวัย

ไม่ว่าบุรุษใดได้ยลยอมยากจะถอนสายตา แม้แต่พระเอกก็ต้านทานแรงดึงดูด
ของนางเอกไม่ได้

ฝั่งตรงข้ามจึงเหมยลี่คือบุรุษในชุดขาวปักด้ายสีทอง กำลังยกถ้วยชา
ด้วยท่วงท่าสง่างามกับเป็นเชื้อพระวงศ์ ใบหน้าหล่อเหลา ยามยกยืมรัศมี
พระเอกก็เปล่งประกายคล้ายมีสปอตไลท์ฉายลงมา

คนหนึ่งเป็นบุรุษสูงศักดิ์ คนหนึ่งเป็นสตรีวัยแรกแย้ม ช่างเป็นภาพงดงาม
เพลลิดตา เชิญชวนสายตาผู้คนที่ผ่านไปมาให้หยุดมอง

ในที่สุดมู่ฟางเหอกก็เห็นบุรุษชุดขาวแบบโก้ๆ บุรุษผู้มีบทบาทสำคัญ
ในนิยาย...

พระเอกของเรื่อง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3v38RH9>